

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

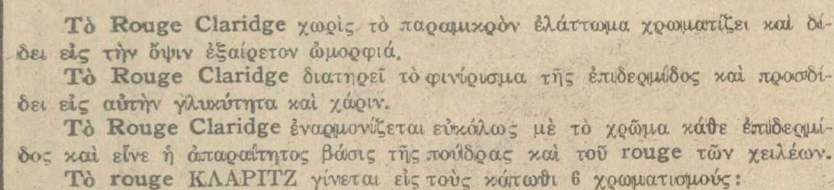
Αρ. 485

10^{ον}

133

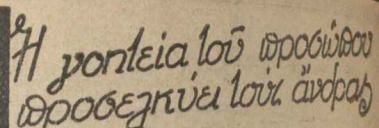

Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Καταστήματα, Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεία, Νεκρο-
λαΐδης ὁδὸς Ἑρμοῦ 1 καὶ ὁδὸς Εὐαγγελιστοῦ 2.

Προσκαταβίβηται καὶ Ἀντιπροσωπεΐα :

Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ὁδὸς Μητροπόλεως 42, Ἀθήναι.

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑποηγχοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανα-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27- Ἀθήνα, Τηλ. 1-66

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Полетит и:
парижская, мажорная, мажорная

Διαρκής παρα-
καταδίωξη : Κλει-
σθένους 11, Ἀθη-
ναι, Φαρμακείον Ι.
Ματαρατζή. Τυλί-
φωρον 34085.

E. Nobavicus

Και ὁ,τι νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Μεταξουργίαν, λαμβάνεται
κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἀποθήκην
Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν
Ἐρμού 3. Συντάγματος. Ἡλέφ. 22-52

Ερμού 3. (Συντάγματος.) Τηλέφ. 22-52

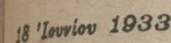
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
 ἱατρικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε τὰτα εἰς τὴν
 ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΕ», ΙΩΝΟΣ καὶ
 παραπλεύρως θαύρου Κοτσούλη. Τὰ ἱατρικὰ ταχυτά-
 τα Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλων Αἰλιανῶν-ΜΕΒΑ-
 ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναλίσκουν τελείως τὰ
 ἱατρικὰ λουτρά τῶν ὧς ἄνω ἀναφερόμενων ἱατρικῶν το-
 γῶν. Ἰατρικὰ συμβουλὴ διὰ τὴν Τελείαν ἀνακρίσιν.

Ωροαι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

_____

М ПОУБЕТО

777

ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ

(Τοῦ Ὁλλανδοῦ ζωγράφου Βάν Μπός).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΚΟΝΤΡΑΜΠΙΤΖΗΣ

(Ναυτικὸν Διήγημα)

— Εθιολογούμεν, ἔλεγεν ὁ ἀστυνόμος ἡ
ὁ τελώνης, γιατί δὲν φέρνεις καὶ λίγες
ιστοφόδες ξάχαρι ἢ καὶ νά μὴν ἔρχε-
ται ἄδειες; Διαφέρει ὁ τόπος καὶ θὰ μο-
απολαύωμεν τὴν ἡμέραν.

... νόμιμα, τὸ ἔχοντε παρουσία στὸ νησ...

γιά να δείχνετε και οι ίδιοι πόσο λίγο τον ξέρουν τον καρτέ.
— "Ας είνε, καπετάν Γιωργή, είνε τώρα μιλώντας πού σοβαρά ό άστρινόμος. Τό ξέρεις πώς δέν τά καταπίνω εγώ αυτά, μά τί νά σου πάλω, δέν μπορώ νά σέ πιάσω. "Αν σέ πιάσω όμως μία φορά, ξέρε το στόμαγα τό μάτι.

— Έβδω, κύριε άστρινόμος, απάντηρεν ό καπετάνιος. "Αλλά τό μαύρο μάτι του δέν έδειχνε καμιά κακία, καθώς έκανε την τρίτη μαστίχα, πού έκερνούσε τώρα ό άστρινόμος. "Αν μέ πιάσεις, χαλάλι σου, νά μου τό φως.

Αυτοί οι δυό άνδρες είχαν μεταξύ των μιά παράξενη φίλια, ένα είδος φίλιας ενός λίκου και ενός σκυλιού πού μένουνε στό ίδιο κλουδί, μά πού τους χωρίζει ένα παχύ σιδερένιο διάφραγμα, πολύ πυκνό. Κι' έπειδή δέν μπορούν νά άλληλοπαράσχηθουν κουβεντιάσων. Ό άστρινόμος είχε κάπου τρία χρόνια στό νησί, και ό καπετάν Γιωργής από μικρός, πριν μούτσος, και τώρα καπετάνιος μέ δικό του καΐκι, έκανε λαθρεμπορικά ταξείδια στό νησί, και έταίριε από αυτό λίγο εικονικό φορτίο, γιά νά δικαιολογή τά ταξείδια του και κάρτι νά σημειώνεται στό ναυτοδελτίωτά του.

Είχαν λοιπόν οι δυό άνδρες—ήρωες και παλληκάρια και οι δυό—αυτήν την λικωφία, αλλά δέν έλειπε και από τόν ένα γιά τόν άλλον ή έντίμησης. Ό άστρινόμος ήξερεν άκρίβη και τό αίσθηματικό μυστικό του καπετάν Γιωργή, πού ήτο μυστικό γνωστό σέ όλο σχεδόν τό νησί. Τό ήμισυήμισο και θαλασσοκαρκαλιμένο αυτό παιδί του άλιανού νερού, άγαστος μιά τσοπανοπούλα, "Ένα μεγάλο μέρος των τοίμων των ταξείδιών του, άσφαλώς έγίνετο γιά τά λαθρογάλα ματρία της και τά χρυσόφαινα μαλλιά της. "Ηθέλε νά την άγαθήσει μέ τά κατωφωμάτά του. "Αλλά τό κορίτσι αυτό, ή Φροσυνή, είχε τελείως άλλωστειν έντίμην γιά την άνδρική τόλη και παλληκάρια.

Τό μαντρί του πατέρα της στόν "Άγιο Φωκά, ήταν σέ ένα κάθο του νησιού, πού ό καπετάν Γιωργής ταπεινά έβγαζε τό λαθραίό του φορτίο, και από εκεί τό έκαιεσαν γιά νά τό κρήνην ή νά τό μεταποιήσουν οι φίλοι του άγώνιστες και τσοπάνηδες. "Ένας από τους φίλους του αυτού ήταν κι' ό μπαράκι Ζουμπούλης, ό πατέρας της Φροσυνής. Και ήτο παλιά ή φίλια τους, γιατί ό μπαράκι Ζουμπούλης λίγο κατωφωμάτης και λίγο φίλος των λαθρεμπόρων πού τους έθεωρούσε γιά καλούς και άφελίμους άνθρώπους. Είχε βοηθήσει και τόν πατέρα του Γιωργή, κοντραμπαντζή κι' αυτόν, στή μεταφορά των λαθραίων φορτίων πού κουβαλούσε από τά Τουρκικά νησιά και παρτάλια στό νησί.

Η Φροσυνή θά ήταν την εποχήν αυτή, ός είκοσι χρόνων, κι' ό καπετάν Γιωργής ός είκοσιπέντε, αλλά τό πρόσωπό του ήταν σκληρό, καρφολισμένο και τραχύ. Ό καπετάν Μανώλης, ό πατέρας του Γιωργή, πού εύρισκε ταπεινά στέγη στό μαντρί του μπαράκι Ζουμπούλη, του έλεγεν όταν καμιά φορά έβλεπε τη Φροσυνήν:

—Αυτό τό κορίτσι θέλω νά μου τό δώσης γιά τόν γιό μου τό Γιωργή. "Αντε νά γίνουμε συμπεθέροι.

Ό καπετάν Μανώλης έφερε πάντα μαζί του σέ μιά νταμπζάντα και Χιώτιση μαστίχα, από τις πιά καλές, και οι γέροι πίνανε γιά τό λόγαν. Μιλούσαν άνακατεμένα γιά τό λαθρεμπόριο, γιά την κτηνοτροφία, γιά τους κερπούς της θάλασσας και της στεριάς και γιά τό συνοικείο των δυό παιδιών των πού δέν τό εύρισκαν και άταίριαστο οι δυό μυαλωμένοι άνδρες. Είχαν άλλωστε και στούς κάδους. "Έτσι υπήρχε πάντα συνεργασία μεταξύ λαθρεμπόρων ναυτικών και τσοπάνηδων. Μάλιστα είχε γίνει και αυτό: "Ένα όραιο τσοπανόπουλο, ός είκοσι χρόνων, από γενιά τσοπάνη, άπαιτο προς πάππο, τόσο είχε επηρεαστεί από την ζωή των κοντραμπαντζήδων, ώστε άρρησε μάν ήμερα τό πατρικό μαντρί, υπήρξε μούτσος σ' ένα κοντραμπαντζήδικο καΐκι κι' άκούλυνε τό στάδιο του ναυτολαθρεμπόρου. Τό τσοπανόπουλο αυτό έγινε ύστερα τρομερός πειρατής και είχαν βγει και τραγούδια γιά την τόλη του και γιά την παλληκάρια του.

"Όλα αυτά τά είχαν άπ' όψην ό καπετάν Μανώλης, όταν μιλούσε γιά τό συνοικείο του γιού του μέ τό κορίτσι του στεριανού φίλου του. "Η ιδέα αυτή είχε ριζώσει στό μυαλό του Γιωργή, και από τά θεωρούσε την άμορφη Φροσυνή γιά μέλλουσα γυναίκα του.

Πού νά άκούση όμως ή Φροσυνή τέτοιο πράμα! Θεός φυλάξοι!... Μπορούσε νά πάρη κανένα τσοπανόπουλο πού έλεγε γίδες και έδειχνεν έτσι την τόλην του, πού σαρφάλανε στό βουνά σαν κατσικά, πού έκανε τις ρεμματιές και τόν λόγγο νά άντηχόν μέ τό τραγούδι του, αλλά ένα θαλασσινό, ένα κοντραμπαντζή, ένα όποιο όριστε τσοπανόπουλο, ή ίσως και κάποιο όρισμένο τσοπανόπουλο. Αυτή δέν έννοιαδεν ούτε τη θαλασσινή ζωή, ούτε τους θαλασσινούς, ούτε την επικήδειον δαίλειά τους. Και ένα από

τά τραγούδια πού τραγουδούσαν ή τσοπανοπούλες του νησιού και πού πολύ ίσως ή Φροσυνή, έλεγε:

Νάμουνα σκυλολύταρο
νάμουνα λαγωνικό σου

κι' ένα μαππή μερονή
δεμένο στό λαμό σου.

Σκυλολύταρο, σχοινί πού δένουν τό σανάι, και λαγωνικό άντρείετο νά ήτο ή τσοπανοπούλα σ' έναν τσοπάνη, όπως έλεγε και τό τραγούδι. Και ήταν κι' ένα άλλο τραγούδι πού είχαν αυτά τά λόγια:

Ανέβηκα τόν "Αη-Διά
και ξάνοιξα την Φλέα

κι' είδα και την άγάπη μου
πού κυνηγά την άγα.

Και τό τραγούδι αυτό έδειχνε τόν έρωτα πού έχουν ή τσοπανοπούλες στό τσοπανόπουλο, πράμα πού ό Γιωργής μέ δυσκολία μπορούσε νά τό καταλάβη, κάνοντας σύγκριση μέ τό δικό του έρωτήμα.

Κάποια φορά μάλιστα τόλησε νά ελπί στό ίπτερόφρανο κορίτσι:—Μέ θεωρείς, Φροσυνή, ίδιο και όμοιο μέ τόν κατακαλύπτη πού κυνηγά νά κλέψη ένα γίδι, καθώς τό λές και στό τραγούδι σου;

Και ή Φροσυνή του απάντησε:

—Τό τραγούδι τό λές, καπετάνιε.

"Αλλά δέν τό έλεγε μόνο τό τραγούδι. Τό έλεγε και τό έπίστε και αυτή.

Και ό καίμενος ό Γιωργής όταν κατάφερε και σκάωσε δικό του καΐκι, και έκανε πειρά ταξείδια γιά δικό του λογαριασμό, αφανίζονε σέ έπαχειρήσεις λαθρεμπορικές άνωστεινός τοίμων, γαί έπίστευε και έλπιε πώς έτοι θά σκαφίσει μέ την τόλην του την σκληρή καρδιά της Φροσυνής. Αυτός ήταν και ό κυριώτερος λόγος των συνεχών ταξείδιών του σ' αυτό τό νησί, τό μάλλον φτωχό και άσημο σ' άληθυσμό, άπέναντι σ' άλλα νησιά πού είχαν πού πού λίγο κόσμο και πού πολύ πλοίο.

Στό τελευταίο μάλιστα από τά ταξείδια του αυτό, ό καπετάν Γιωργής έφτασε νά βγάλει τις ξάρες και τους καρφές κάτω στην παραλία του χωριού, παραστά στό μάτι των χωροφυλάκων, γιά νά καταλάβη μέ τό κατόρθωμά του τό χωριό και πού πάνταν την Φροσυνή. Κυνηπήρε τότε μέ τους χωροφυλάκες και μέ τόν άστρινόμο, πού είχαν όρμιστεί πώς εθα τό έτρωγε τό μάτι.

"Αν ήθελεν όστόσο ό Γιωργής μπορούσε νά γίνεταν. "Αλλά τό είχε πάρει άποφάσι νά καταλάβη τό ίπτερόφρανο και παράξενο κορίτσι, πού θεωρούσε μεγαλύτερο άνδραγάθωμα, από τό κάθε τί, τό κέψιμο μιάς γίδας. Διάταξε λοιπόν τους δυό ναύτες του νά άνοίξουνε πανί, πήδησαν αυτοί στην παραλία, και έσπινε μέ τόν κοντό του γκαζ, σωστή μάχη μέ τόν άστρινόμο και τους τρεις χωροφυλάκες πού ήσαν μεζύ του. Οι άνδρες της έξουσίας είχαν ταμπωφθει πύσω από κάτι βράχους της παραλίας. Αυτός έ

μεινε άσάλευτος στην άμμουδιά, και τό καΐκι του μέ τό πανί και τους δυό φλάνους τραβούσε γεμάτα σ' άνοχτά. Μισήν ώρα ύστερα αυτή ή συμπλοκή, πού είχε συγκεντρώσει τραγούδα, κόσμο και κόσμο. Κόσμο πού παρακολούθουσε μέ άγνόνια κι' εύχονταν γιά τή νίκη του καπετάνιου, μέσα στό τρομερό αυτό βροντοχτύπημα.

Έπειτα πειά ό ήλιος κι' ό τάτος σκατενοροδός. Τό καΐκι, σάν ένα άσπρο σημάδι φαίνονταν στό βάθος του πελάγους, όταν μέ σπάρτα του άστρινόμου, πού άτρεμος παράτησε τόρά τό βράχο και πρχώρησε κι' αυτός άσάλευτος, χτύπησε πλάγια τόν Γιωργή στό μάτι. Άλλες σφαίρες δέν είχαν ό Γιωργής, όλες του είχαν σωθεί. Έτσι άνογκάστηκε, θέλοντας και μή, νά παρατήση έναν άνόητο άγώνα και νά χαθή μέσα στό χωράφι.

"Υστερα από καμιά δεκαπενταριά ήμέρες μαθεύτηκε στό χωριό πώς έγιναν οι γάμοι του καπετάν Γιωργή μέ την Φροσυνή του Ζουμπούλη, έξω στό μαντρί, πώς τό τερενίο του γαμπρού φάνηκε πάλι στό νερό του νησιού, και ύστερα τά άρρησε και είχε βάλει πλώρη γιά τά Μοσχονήσια, πού έκείνη την εποχή, έδώ και είκοσιπέντε χρόνια ήσαν άκόμα Τουρκικά.

"Όταν ό άστρινόμος δοήκε τόν μπαράκι Ζουμπούλη και τόν φήτησε γιά τό γάμο της κόρης του και πώς κατάφερε στό τέλος ό Γιωργής τη Φροσυνή, ό γέρο βοσκός του απάντησε:

—Όλη αυτή τη δουλειά ό γαμπρός μου τη χρεώσά σέ σένα, κύρι άστρινόμος. Μέ τό νά τόν χτυπήσης και νά του χαλάσης τό μάτι, ήθελε και έμεινε στό μαντρί μου ός νά γιάνη ή πληγή. Καταλάβαινες, λοιπόν, ή Φροσυνή τόν συμπαθής και τόν πήρε...

Και ό άστρινόμος, πού ήταν ενάδοιτο στό βάθος παλληκάρη, και έκτιμούσε και γενναίότητα και αίσθημα, είχε στό γέρο τσοπάνη, πού ήτο γάμος, μάχη Ζουμπούλη, στόν καπετάν Γιωργή, πού του και από τόν άστρινόμο χαιρέματα, και γαίφτου κι' αυτό, μιν τό ξεχάσεις: «Είλεϊ ό άστρινόμος, πώς άν έχασες από λόγου του τό ένα σου μάτι, σ' έκανε και δοήτες άλλα δυό. Τά μάτια της Φροσυνής τά άφωρνούς "Αντε, χαλάλι του!...»

K. ΦΑΛΑΤΕΤΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΕΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. B.

Φυσιογνωμία "Γκωξ". Συμπαθητικότης ύψους, γλυκειά έμφραση. Έκ των πλέον κομμένων "Ατέιδων, της οποίας ή τουαλίετες πάντοτε άναποδοκίματον αυτών καθ' αυτών τόν παρυσισμόν. Η συνεργασία της είνε λίαν πολύτιμη σέ φιλανθρωπικούς σκοπούς και διακρίνεται πάντοτε διά την έξαιρετικήν δοξάν της. Έκείναις χωροφυλάκων και διακοσμητική έμπράσις και πρό πάντων έξοχίστη μνηστέα, τίτλος τιμής σπάνιος γιά την εποχή μας.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν Παρασκευήν δεξίσεις στόν εύχάριστο κήπο του κ. και της κ. Δημ. Μπόσση.

—Ανέβησαν τουαλιέτες, όραιοι "Αθηναίος, χαριτωμένος κομωσιστής ή κ. Νεγρεπόντη έμπροσθι μολέ-στέλ, ή δίσ "Αργυροπούλου τουαλιέτα άσπρη, ή κ. Τσαρκωτών τουαλιέτα μολέ-στέλ και κατέλλο συντασσόμεν, ή κ. Βολακωτή άσπρη και μούρη τουαλιέτα, ή κ. Βί-σας γαί και φουμά τουαλιέτα.

—Τό κολικέον πλουσιότατον, είχε έγκατασταθεί στόν κήπο.

—Στην παραλία της γκαρζής έπαύσεως χορός ζωγράφος.

—Τίτος όραιοι κροσής ή δίσ "Ορλώφ.

—Όλίσματα τουαλιέτες ήσαν κατάλληλοι γιά δεξίσι σέ κήπο.

Η κρις έφερον ός έλ τό πλείστον τουαλιέτες βαθύχρους και παρηρείς γιά τό άνθημένο πλάσι.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην έτελεσθήσαν οι γάμοι της δος "Αλέξ Ν. Μωσκά μετά του κ. Στ. Τσακωλίου.

—Οι γάμοι έτελεσθήσαν εις την θαυμασίαν έπαυσην του Παλαού Φαίχον του κ. Ν. Μωσκά.

—Τό δέμα ήταν φαντασμαγορικών, άποτελούμενον από μιά άτέ-ρμη άδουσα διακοσμημένη μέ πολύ γούστο, μέ πολύτιμα παλά

—Ένα μαγευτικό "επτερόν" άποτελούσαν τριαντάφυλλα κίτρινα, κίτρινα, ός σέ όλους τους όνους.

—Γύρω από τό όραιο ζευγάρι κομμά και χαριτωμένες δες: Νε-γρεπόντη Χατζηγεωργίου, Μιχαλακοπούλου, "Ελλη Μωσκά, Ταμπακο-πούλου Πετροαποστόλου, Μιχαλάκη, μέ τουαλιέτες θαυμασίας κομ-φίτης, σέ τόνους παστέλ.

—Η νύμφη, ένα κομωτέζνιμα όραιοτάτο, μέ σατέν μπριζάν, πού άντέβαινε την χάρι της σιλουέτας της. Τά πολυτίμητον πέπλο της έπαιεσταιτό από μιά τορράντα άριστοτεχνική.

—Παρίσαντο Πρεσβευτής και Πρεσβευτριάς Ρρηματίας, φέροντα τουαλιέτα παρξόζνικον σίν, κ. και κ. Μ. Μωσκά, ή κ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Μιχαλάκη, κ. και κ. "Εμμανουήλ, κ. και κ. Νικολετοπούλου, κ. και κ. Παντελίδη, κ. και κ. Χριστοδουλίδη, κ. και κ. Σκένδεσ, κ. και κ.

Π. Σκένδεσ, όραιο έμπράσις, μέ άσπρη τουαλιέτα, κ. και κ. "Αποστολίδη, κ. και κ. Γ. Μωσκά, ή κ. "Ιντα Μιχαλάκη πούλ έμπροσθι τουαλιέτα έμπροσθι γαί και ός.

—Έπικολούθησε ζωγράφος χροός, πού συνθέτικτος δοθέντος υπό των νεογύμων.

—Γάμονον-Πάρτυν τό πα-ρελθόν Σάββατον παρά τώ κ. και τη κ. Στ. Στεφάνου.

—Παρευρέθησαν ή κ. Μαρτί-νη ή κ. Δ. Λαμπρινή και ή δέξ "Αν. Σκένδεσ τουαλιέτα λευκή, Μιχαλακοπούλου άσπρη.

H MONTAIN

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ απολύ-τως ίκανοποιητικώς τιμής πα-λαιά διάφορα βιβλία, πατρός εί-δους και πάσης γλώσσης, κα-θώς και διάσκεπτες βιβλιοθήκες. Γράψατε: "Μπουκέτο", Λέκα 7, "Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Αίγυπτίαν, "Αλεξάνδρειαν.—Πολύ άποτελεσματική κατά του υπερβολικού ιδρώτος των άκρων και της μασχάλης, είνε ή έξις λουσιών:

Formoline 1 gr.
Teinture de belladone 10 >
Eau de Cologne 100 >
Κύριον Χ. Ν. Κ., Κωνσταντινούπολιν.—Νά μεταχειρίζεστε γιά τά δόντια σας την έξις σάλην:

Craie en poudre 10 gr.
Savon amygdalin 2 >
Quinquina rouge 3 >

Έάν θέλετε, άρωματίστε την σάλην μέ λίγες σταγόνες alcool de menthe. Η σάλην αυτή καθαρίζει θαυμάσια τά δόντια, χωρίς νά ραγίη τό σμάλτο, φράνει νά την μεταχειρίζεστε πρσί και βράδυ, γιά ν' άποφύγετε την φθορά των δοντιών και γιά νά τά διατηρήτε κάτασπρα και λαμπερά.

Ελπίζουσιν στήν Φίλην.—Γιά νά έξαλειψετε τις κηλίδες του προσώπου σας, νά κάνετε κάθε μέρα ποικίς φριξόν, μέ τό έξις μίγμα:

Eau oxygenée 15 c. c.
Oxyde de zinc 2 >
Lanoline anhydre 15 >
Eau 10 c. c.
Ραχίλ, Θεσσαλονίκην.—Νά μεταχειρίζεστε την έξις πούντρα:

Amidon de riz extra blanc 50 gr.
Oxyde de zinc pur 50 >
Essence de roses d'Orient 20 gouttes

Η πούντρα αυτή είνε πολύ καλή και άβλαβής. "Αν θέλετε νά γίνη ός, προσθέτετε λίγο Carmin pulverisé.

Ακαρδην, Ένναιδα.—Νά κάνετε ταπεινά τό μασάζ, γιά τό όποιο έχω μιλήσει λεπτομερώς σέ προηγούμενο φύλλο του "Εμμου-κέτου".

Καρδιά πλ η γ ω μ έ ν η, Χαλκίδα.—Γιά τό πρόσωπό ζήτην μα πού μέ ρωτάτε, σάς συμβούλευο νά κάνετε κάθε πρσί σουμπάη γυμναστική των βραχιόνων, άναγκώντες συγχρόνως βραχία, και άν έσθε άδύνατοι νά φροντίσετε νά παρήνετε. Θά σάς άφελήσουν ά-κόμα και ή τοπική φριξόν, μέ καλόνια.

"Όσο γιά τά μαλλιά, νά τ' άπαρθεύετε, πέρζοντάς τα μέ τά νύχια σας και κατόπιν κάνετε μιά ταπεινή φριξόν μέ καλόνια. "Αλλά νύχια σας και κατόπιν κάνετε μιά ταπεινή φριξόν μέ καλόνια. "Αλλά νύχια σας και κατόπιν κάνετε μιά ταπεινή φριξόν μέ καλόνια.

Μόνηαν, Πειραιά.—Νά άλείφετε τό πρόσωπό σας ταπεινά, μέ τρεις ή τέσσερις ήμέρες, μέ καλόνια και μισή κουταλιά eau de laurier-cerise, τό όποιο θά βρήτε σέ φαρμακεία.

Γιά νά έξαλειψουν οι μα-ρού κηλίδες γύρω από τά μάτια σας, νά τους άλείφετε μέ λίγο Huile de myrrhe και μετά πολλές ώρες νά τους ξεβγάλετε μέ νερό χαμομήλι ή μαρούλιού. Και πού ξαναγράφετε.

Ε. Α. Κ., Θέβας.—Γράμματά μου άν τά μαλλιά σας είνε μα-ρακά ή ξερά, εάν έχουν πτωχικά και άν πέφτουν κατόπιν άσθενεί-ας ή ός.

Μ. Πολυγύανν (δ ο υ).—Από τό δέμα σας είνε έμ-ρό, νά μεταχειρίζεστε μόνο την έξις κρέμα:

Huile d'olives 250 gr.
Eau de roses 250 >
Cire blanche 15 >
Beurre de cacao 15 >

Essence de roses 10 gouttes
Τά μαλλιά σας νά τ' άλεί-φετε μέ λίγο διαφύλαδο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μαξιλάρ, μ' ένκυστασίον βελούδινες, έπάνω σέ μεταξί.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΤΕΛΟΣ, ελπε ο Φραγκίσκος Β', η προηγούμενες υπηρεσίες σας με κάνουν να υπολογίζω και σε μελλοντικές. Οι πόλεμοι που τώρα έχουν πάψει, μπορούν όμως να ξαναρχίσουν και δεν θέλω εγώ να στερεωθεί ποτέ η Γαλλία ένα τέτοιο ήρωα.

Ο Γαβριήλ άκουγε με κάποια μελαγχολική έκπληξη τα καλά αυτά λόγια της ενδιαφέροντος και της ελπίδος. Κι όμως διαδοχικά τα ιηγήλα πρόσωπα που του μιλούσαν και φαινόταν προσηνείς σε βαθιές σκέψεις.

—Ε λοιπόν, ναί! ελπε τέλος. Αυτή η άποδοκτη καλωσύνη που μου δείχνετε σεις όλοι, οι οποίοι θα έπρεπε να με μισείτε, αυτή η καλωσύνη αλλάζει την ψυχή μου και τα πεπρωμένα μου. Ελπε δική σας, Μεγαλειότητα, Μεγαλειότητα και Ύψιλλοτατε, αυτή η ζωή, την οποία μου κάνετε δώρο. Δεν είμαι γεννημένος καλός. Αυτή η αγαθοεργία με συγκαίει ως τα τριάντα της ηλικίας μου. Ήμουν κακομένος για να αρσάνωμαι, για να θυσιάζομαι, για να χρησιμοποιώ ως όργανο στις άριστες ιδέες και στους μεγάλους ανθρώπους. Οργανο κάποτε εγώ, κάποτε μοιραίο. Μά δε μη μιλάμε πια για το παρελθόν, αφού μου λέτε ότι υπάρχει και για μένα μέλλον. Αυτό το μέλλον ονόμαζε δικό μου. Άντρε, σε σάς, στους θαυμασμούς μου και στις πεποιθήσεις μου. Τα πρόσωπα και τα πράγματα, στα οποία πιστεύω, δε με κάνουν, δε τους άρεσαι. Το σπαθί μου, το αίμα μου, ο θάνατός μου είναι δικά τους. Δίνο χωρίς επιφύλαξεις το χέρι μου στη μεγαλοσύνη σας, ιηγήλοτατε δούε, και την ψυχή μου στη θρησκεία.

Δεν ελπε όμως σε ποιά θρησκεία. Μά αυτοί που τον άκουγαν ήσαν πολύ τυφλοί καθόλου και δεν σκεφθήσαν καθόλου τον καθιναισμό.

Η ήρωική αυταπάτη του νεαρού κόμητος τους κατασυγκίνησε όλους. Η Μαρία Στούαρτ είχε τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα κι' ο βασιλεύς συνέχισε τον έαυτό του, γιατί είχε δεχθεί σταθερός κι' είχε σώσει αυτή την άποσιμένη καρδιά. Όσο για το δούκα ντε Γκιζ, εκείνος ήξερε καλύτερα από καθένα ως ποιά έφτανε η λάθος της θυσίας του Γαβριήλ.

—Ναί, φίλε μου, του ελπε, θα σάς χορειαστώ. Θα ζητήσω κάποια μέρα, εν όνομα της Γαλλίας και του βασιλέως, αυτό το γενναίο σπαθί που μου υποσχέθηκαν.

—Θα είνε έτοιμο, ιηγήλοτατε, αβριο, σήμερα, πάντοτε!

Κρατήστε το για λίγο καιρό στη θήκη του, ελπε ο δούε ντε Γκιζ. Όπως σάς ελπε ο βασιλεύς, έχουμε τώρα ειρήνη. Άνακατέθηκε λοιπόν, Γαβριήλ, και άφησε έτσι να λησμονηθεί και να σβήσει ο πένθιμος θόρυβος που δημιουργήθηκε τις τελευταίες ήμέρες γύρω απ' τ' όνομά σας. Κανείς βέβαια απ' αυτούς που έχουν τίτλο και καρδιά εύγενοίς, δεν σκεφθήκε να σάς κατηγορήσει για τη δυστυχία σας. Μά η πραγματική σας δόξα απαιτεί όπως η σκληρή σας φήμη σβύσει λίγο. Αργότερα, σ' ένα ή δυο χρόνια, θα ζητήσω πάλι για σάς απ' τον βασιλέα τη θέα του άρχηγού των σωματοφυλάκων του, της οποίας ποτέ δεν πάψατε να ελπετε άξιος.

—Α! ελπε ο Γαβριήλ, δεν ζητώ τίμεις, μά την ευκαιρία να φανώ χρήσιμος στον βασιλέα, ευκαιρία να πολεμήσω και να πεθάνω γι' αυτόν.

—Μη μιλάτε έτσι, Γαβριήλ, του άπείνησε ο δούε. Πέστε μου μόνο πώς όταν ο βασιλεύς σάς προσκαλέσει έναντιον των έχθρών του, θα πρέξετε άμέσως στην πρόκλησή του.

—Όπου κι' αν βρισκόμια, όπου κι' αν πρέπει να πάω, θα πρέξω άμέσως, ε-

—Ναί, φίλε μου, ελπε ο Γκιζ, θα σάς χρεαστώ!...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ξοχώτατε.

—Όρα! ελπε ο δούε ντε Γκιζ. Δεν σάς ζητώ τίμεις άλλα. —Κι' εγώ, ελπε ο Φραγκίσκος Β', σάς εύχαριστώ γι' αυτή την ισόσχεση και θα φροντίσω, ώστε να μη μετανοήσετε, όταν θα την πραγματοποιήσετε.

—Κι' εγώ, πρόσθεσε η Μαρία Στούαρτ, σάς βεβαιώνω ότι η έμπιστοσύνη μας θ' άνταποδοτηθεί πάντοτε στην άφοσίωσή σας κι' ότι θα ελπετε για μας ένας απ' τους φίλους εκείνους, στους οποίους δεν κρύβουν τίποτε και στους οποίους επίσης δεν άρνούνται τίποτε.

Ο νεαρός κόμης, περισσότερο συγκινημένος απ' ό,τι έδειχνε, υποκλίθηκε και φίλησε με σεβασμό το χέρι που του έδωσε η βασιλισσα.

Υποκλίθηκε κατόπιν μπρός στο Φραγκίσκο Β', έσπρε το χέρι του δούκα ντε Γκιζ, και άποσώθηκε, κατακτημένος πια απ' το γού έλκενου, τον οποίο είχε άρμολει να καταδιώξη μέχρι των άποσών του.

Ο Γαβριήλ, γυρίζοντας στο μέγαρό του, βόηκε το ναύαρχο ντε Κολινύ, ο οποίος τον περιέμενε.

Η Άλούζα είχε πληροφορηθεί τον ναύαρχο, που είχε πάει να έμισεφθή τον σμιτολεμιστή του Σαιν Κεντέν, ότι είχαν ζητήσει τον κύριο της στο Λούβρο. Τον άνεκύνισσε τους φόβους της και τις άνησυχίες της και ο Κολινύ θέλησε να μείνει για να ιδεί τι άπάνει ο φίλος του.

Ο ναύαρχος δέχτηκε τον κόμητα μ' έγκαρδιότητα και τον ρήτισε τι είχε συμβεί.

Ο Γαβριήλ, χωρίς να μπει σε καμιά λεπτομέρεια, του ελπε μόνο ότι, αφού έδωσε μια άπλή εξήγηση, σχετικώς με τον άνατο του Έρρίκου Β', τον άρρησαν να γίνη, χωρίς να τον θέξουν καθόλου.

Δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά, άπάντησε ο ναύαρχος, γιατί όλη η άρστωκρατία της Γαλλίας θα διαμαρτυρόταν για την ύπλη που θα βάραινε έναν απ' τους πιο άξιους άνταποσώτες της.

—Ας άρρησιναι αυτό το ζήτημα, ελπε ο Γαβριήλ με ήλη. Είμαι εύνητης που σάς βλέπω, κύριε ναύαρχε. Ξέρετε πια ότι η καρδιά μου άνηκε όλόκληρη στην καινούργια θρησκεία. Είμαι κι' εγώ ένας απ' τους δικούς σας.

—Μά μια καλή ελπίδα που έρχεται στην ώρα της! φώναξε ο ναύαρχος.

—Μου φαίνεται όστόσο, έξακολουθούσε ο Γαβριήλ, ότι προς το συμφέρον της καινούργιας θρησκείας, θα ήσαν ίσως καλύτερο να μείνει κρυφή η προσήλυσή μου. Καθώς μου ελπε από όλιγου και ο δούε ντε Γκιζ, πρέπει ν' άποφύγω να ένα άίστημα κάθε θόρυβο γύρω απ' τ' όνομά μου.

—Εμείς, παρατήρησε ο ναύαρχος, θα είμαστε πάντοτε περήφανοι να σάς παρουσιάζουμε δημόσια μεταδ των δικών μας. Άφου όμως δεν το θέλετε απ' τον πατέρα σας, έπαυθήκατε μου ναίλαρον ν' άναγγέλλω στους άρχηγούς των διαμαρτυρόμενων τη μεγάλη αυτή κατάσταση που έκαναν η ιδέες μας στο πρόσσώ σώ.

—Τό δέχομαι αυτό μ' ήλη μου την καρδιά. Κύριε ναύαρχε, μπορείτε να υπολογίζετε σε μένα. Έχω μόνο μερικώς επιφύλαξεις, τις οποίες θα σάς πω άμέσως. Ο Φραγκίσκος Β', η Μαρία Στούαρτ και ο δούε ντε Γκιζ φέρθηκαν σε μένα με μεγαλοηυχία και καλωσύνη, δεν θα προδώσω λοιπόν ποτέ την έμπιστοσύνη τους.

XIX

ΔΥΟ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Μετά το μοιραίο κονταροχτύπημα της 10ης Ιουλίου, ο Γαβριήλ ζούσε μια ζωή γαλήνια, άποτραβηγμένη και θλιβερή. Άπώς, ο άνθρωπος της δράσεως και της νήσεως, εύχαριστούσαν τώρα στη μοναξιά και στη λήθη. Ποτέ δεν παρουσιάζον στην Αύλη, δεν έβλεπε κανένα φίλο του και σπανίως έβγαине από το μέγαρό του, όπου άφινε να περνούν η πένθιμες ώρες του άνάμιας απ' την παραμένα του Άλούζα και τον άδόλοθο Άνδρέα, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει κοντά του από τότε που η Άρτεμης ντε Κάστρο κατέφυγε όριστικά.

στο μοναστήρι των Βενεδικτινών του Σαιν Κεντέν.

Ο Γαβριήλ, νέος άνδρας στα χρόνια, είχε γερήσει απ' τους πόλεμους. Θυμώταν πάντοτε και δεν έλαζε πια τίποτε.

Πόσες φορές, κατά τη διάρκεια των θλιβερών αυτών μηνών, που ήσαν από χρόνια, ο Γαβριήλ δεν λυπόταν γιατί δεν είχε πεθάνει! Πόσες φορές δεν άναρωτιόταν, γιατί ο δούε ντε Γκιζ και η Μαρία Στούαρτ να μωούν μεταξύ αυτού και της όργης της διαταγής των Μεδίκων, χωρίζοντας τον μιά ζωή άφορητη! Τι έκανε πράγματι σ' αυτόν τον κόσμο! Ήταν ζωή αυτή που περιέμενε!

Υπήρχαν όστόσο στιγμές που η νεότης του διαμαρτυρόταν έμυστον του ήλου του έαυτού του. Άπλωνε τότε το χέρι του, άναγχεσε το κεφάλι του και κίπτασε το σπαθί του.

Κι' ένοιωθε άδύνατο, ότι η ζωή του δεν είχε τελειώσει άκόμα, ότι ίσχυε και γι' αυτόν μέλλον κι' ότι η ώρα των άγόνων και της νήσεως, θα ξαναγυρίσαν, άργά ή γρήγορα.

Από πθανότητες ίσχυεσαν να συμβεί αυτό —ο πόλεμος ή η θρησκεία καταδιώξεις.

Αν η Γαλλία ριχνόταν σ' ένα καινούργιο πόλεμο, ο Γαβριήλ έλεγε ότι η νεανική του όρμη θα ξαναγεννιόταν άμέσως κι' ότι θα ήσαν γλυκά να πεθάνει, όπως είχε ζήσει —καλεμώντας...

Έτσι θα πλήρωνε και το άώτιστο χρέος του προς τον δούκα ντε Γκιζ και τον νεαρό βασιλέα.

Ο Γαβριήλ σκεφτόταν άκόμα, ότι θα ήσαν άφωτο να θυσιάζει τη ζωή του για τις καινούργιες θρησκευτικές ιδέες, από τις οποίες είχε φτωσιθεί η ψυχή του τον τελευταίο καιρό. Η υπόθεση της θρησκευτικής μεταστροφής —μια υπόθεση κατά τη γνώμη του, άκαυσμένης κι' έλκερης— ήταν χωρίς άλλο μια ιηγήλη και άπλη υπόθεση.

Ο νεαρός κόμης διάβαζε άκόρταγα τα βιβλία των μεταστροφιστών, που άφρονόσαν εκείνη την εποχή. Ένθουσιαζόταν με τα ιηγήλα άξιώματα που άπεκάλλυναν τα ύπερχα λόγια του Λουθηρου, του Μελάνχθονος, του Καλθίνου, του Θεοδώρου ντε Μπεζ και τόσων άλλων. Τα βιβλία όλων αυτών των έλευθέρων άνθρωπων τον έχχαν γοητεύσει, τον έχχαν πείσει, τον είχαν παρασύνει. Θά ήσαν εύνητης και πειθήριος να υποσχερή με το αίμα του την προσήλυσή του στην καινούργια πίστη.

Η μεγάλη αυτή καρδιά, βλέπετε, ήθελε πάντοτε ν' άποσώνεται σε μια ιδέα και να θυσιάζει γι' αυτήν.

Άλλοτε, είχε συμφωνιδυνέσει έναντο φορές, για να σώσει ή να έκδιεθή τον πατέρα του και την πολυαγαπημένη του Άρτεμ (δ άνακνήσεις αλόνια ματωμένες σ' αυτή την πληγωμένη ψυχή!). Τότε, που δεν μπορούσε πια να κάνει τίποτε γι' αυτούς, θα γινόταν ύπερασπιστής των μεγάλων ιδεών.

Η καρδιά που θα έπαιρνε τη θέση του πατέρα του κι' η θρησκεία του τη θέση της Άρτεμίδος.

Στις 6 Μαγρίου, ένα βορραρό πρωινό, ο Γαβριήλ, καθισμένος κοντά στο τζάκι, συλλογίζονταν αυτά τα πράγματα, που άποτελούνταν πια τη μόνη του σκέψη, όταν ο Άνδρέας εισήγαγε έναν άγγελο, κατασπασμένο και καταλασπασμένο.

Ο άγγελιοφόρος αυτός έφτανε με μεγάλη συνόδεα από το Άμπος, όπου έμεινε τώρα η βασιλική οικογένεια, κομιστής διαφόρων πακέτων, όπου έμεινε τώρα η βασιλική οικογένεια, κομιστής διαφόρων πακέτων, όπου έμεινε τώρα η βασιλική οικογένεια, κομιστής διαφόρων πακέτων.

Μά από τις έπιστολές αυτές άπευθύνονταν προς τον Γαβριήλ κι' έγραφε τα έξης:

—Καλέ μου και άγαπητέ μου σύντροφε, Σας γράφω αυτή την έπιστολή βιαστικά, χωρίς να έχω τον καιρό να εξηγήθω περισσότερο. Ελπετε στον βασιλέα και σε μένα, ότι μάς είσατε άποσιωμένος και πως όταν σάς χρεαστώ, δεν έχωμε παρά να σάς καλέσωμε.

Σήμερα λοιπόν σάς καλώμε. Φύγετε άμέσως για το Άμπος, όπου ο βασιλεύς και η βασιλισσα έχουν έγκατασταθεί για μερικώς βδομάδες. Θά σάς πω, σίγουρα, εύχαριστούσαν τώρα στη μοναξιά και στη λήθη. Ποτέ δεν παρουσιάζον στην Αύλη, δεν έβλεπε κανένα φίλο του και σπανίως έβγαине από το μέγαρό του, όπου άφινε να περνούν η πένθιμες ώρες του άνάμιας απ' την παραμένα του Άλούζα και τον άδόλοθο Άνδρέα, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει κοντά του από τότε που η Άρτεμης ντε Κάστρο κατέφυγε όριστικά.

Ελπετε λοιπόν βιαστικά και θα ελπε πάντοτε καλόδεχτος.

Με μεγάλη σπαγή, Άμπος, 4 Φεβρουαρίου 1560

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΔΟΡΡΑΙΝΗΣ, ΔΟΥΕ ΝΤΕ ΓΚΙΖ. Γ. Γ. Σας έσπεκίλω ένα φύλλο έλευθέρας κνιλοφορίας, για

Ο Μιχαήλ Όπιταλ, ο πρωτοπρωτός του Έρρίκου Γ'

στην περίπτωση που θα σάς ένοχλήσουν στο δρόμο σας τα βασιλικά σκευεμάτα.

Ο άγγελιοφόρος του δούκα ντε Γκιζ είχε καλώς φύγει για να μοιράσει και τις άλλες έπιστολές, όταν ο Γαβριήλ τελείωσε το διάβασμα της έπιστολής αυτής.

Ο άγγελιοφόρος νέος σκεφθήκε άμέσως και χωρίς να διστάσει καθόλου, ελπε στην παραμένα του:

—Καλή μου παραμένα, πές, σε παρακαλώ, του Άνδρέα να σθή εδώ και διάταξε να μου σελλώσουν το άλογο και να μου έτοιμάσουν την ταξιδιωτική μου βαλίτσα.

—Φεύγετε πάλι, έξοχώτατε; ρώτησε η άγαθή γυναίκα.

—Ναί, παραμένα. Φεύγω σε δυο ώρες για το Άμπος.

Καθώς ν' άπάντησε, η Άλούζα βήκεσε θλιβερά έξω, για να έκτελσει τις διαταγές του νεαρού της κόμητος.

Μά ενώ γινότανισαν η προετοιμασίες, έφτασε ένας άλλος άγγελιοφόρος, ζητώντας να μιλήσει ιδιωτικώς στον κόμητα ντε Μονγκνομεύ.

Αυτός δεν είχε καθόλου άκολούθια. Είχε μπει σταντλά κι' άπόρθηα κι' έδωσε στο Γαβριήλ, χωρίς να τη λεί, μια έπιστολή, ή όποια έγραφε τα έξης:

—Φίλε και άδελφέ, Δέν θα ήθελα να φύγω απ' το Παρίσι, χωρίς να σάς ιδώ. Μά δεν έχω καιρό, γιατί τα γεγονότα έπείζουν. Πρέπει λοιπόν να φύγω, χωρίς να σφίξω το χέρι σας, χωρίς να σάς πω τα σχέδιά μου και τις έλπίδες μου.

Μά ξέρουμε, ότι ελπε μαζί μας και ξέρω τι άνθρωπος ελπε.

Με ανθρώπους σαν και σάς, δεν χρειάζονται προετοιμασίες, συγκνετώσεις και φίλοι. Μία λέξις φάνει.

Ιδού αυτή η λέξις: «Έχουμε την άνάγκη σας. Έλάτε!».

Νά βρισκόσθε στις 10 με 12 Μαγρίου στο Νουαζαι, κοντά στο Άμπος. Θά βρήτε εκεί τον γενναίο κι' εύγενοκό μας φίλο ντε Κασιέλνω. Θά σάς πη περί τίνος πρόκειται, πρῶμα που δεν μπορώ να σάς το έμυστευθώ στο χαρτί.

Ένοιώται, ότι μ' αυτό δεν άναλαμ έάνετε καμιά ύποσχεσί. Έλάτε πάντως στο Νουαζαι.

ΚΟΛΙΝΙΥ

Υ. Γ. Άν κανένα από τα στρατεύματά μου σάς συναντήσουν στο δρόμο, το σύνθημα είνε: «Γεννή-Δόξα του Θεού».

—Σε μια ώρα φεύγω, ελπε ο κόμης ντε Μονγκνομεύ στο σπαθί έγγελοφόρο, ο οποίος υποκλίθηκε και βήκε έξω.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; άναρωτιήθηκε ο Γαβριήλ, όταν έμεινε μόνος. Τι σημαίνουν αυτές η δυο προσήλυσες, που προέχονται από δυο τόσα αντίθετα μέρη και που μου δίνουν ραντεβού στον ίδιο σκεδιν τόπο... Άδύνατο!... Η ύποσχεσί μου τότε στην πολυήλο δούκα, όσο και σπανίως μεταστροφιστής, είνε άκαυσμένη. Το καθήκον μου είνε να φύγω εν πρώτοις!... Έπειτα δε, τότε, δε γίνε!...

Σε μια ώρα, ο Γαβριήλ έξαγνύσε, συνδεδεμένος μόνο από τον Άνδρέα.

Μά δεν έπορεύετο καθόλου το άλλοστο και πορραό δίπλωμα, στο οποίο θα τον έφραζε η τιμωρία του.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Στην βασιλική πόρτη του Άμπος, στα διαμερίσματα του δούκα ντε Γκιζ, ο Σημαιομένος καθένταξε μ' έναν άνδρα ψηλό και νεαρό, γευστό και εύρωστο, με παρασημασμένο στήθος και τομάρι κι' ο οποίος φερόσε σπαθί λοχαγού που άνακνήσει.

—Ο στρατάρχης ντε Μπουαζαί, έλπε ο δούε, μ' έβεβαίωσε λοχαγέ Ρισιέ, ότι μωσώ να έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σάς.

—Ο κ. στρατάρχης είνε πολύ καλός, άπάντησε ο Ρισιέ.

—Μου φαίνεται πως έχετε φιλοδοξίες, κύριε, έξακολουθούσε ο Σημαιομένος.

—Υπνύετε, άπάντησε ο Ρισιέ, έχω πολύλαστον τη φιλοδοξία να μη μένω λοχαγός των άρκεβούζερων σ' όλη μου τη ζωή... Άρπα! ελπε έκαυκνπιμένος ο δούε. Μπορείτε λοιπόν να μάς προσφέρετε εδώ μερικώς ύπερσίες, για τις οποίες άσφαλώς δεν θα μετανοήσετε.

—Είμαι έκνος να κάνω τα πάντα, ιηγήλοτατε, για να σάς εύχαριστήσω...

—Εν πρώτοις, ελπε ο Σημαιομένος, σάς έμυστεύω τη φίλη της κνιστορίας αυτής του πατέρα.

—Και καλώσιναι να τη φιλάω με σεβασμό, ιηγήλοτατε, άπάντησε ο λοχαγός.

(Άνακνήσει)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΕΝΤ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΤΥΦΛΩΘΗ!

Η δόξα και η ανάποδά της. Το δράμα ενός καλλιτέχνη. Η νεανική ζωή του Τζωρτζ Μπρέντ. Πώς πραγματοποιήθηκε το καλλιτεχνικό του όνειρο. Τα δύσκολα χρόνια. Η χαρά της επιτυχίας και της δόξας. Άλλα και η μερμηρία της σκληρής Μοίρας. Θα τυφλωθεί άραγε ο συμπαθής καλλιτέχνης; Τι λέει στους φίλους του, κτλ. κτλ.

ΥΦΩΣΙΣ!...

Η φρενιτή αυτή συμφορά, η απόλεια της δόξας, το να παύσει δηλαδή να βλέπει το φως, τα χρώματα και την κίνηση, θα είναι άραγε η τύχη του Τζωρτζ Μπρέντ, του νέου αστέρος που τόσο γρήγορα μεσουράνησε στον κινηματογραφικό ορίζοντα; Ο μοναδικός ήθοισ, που ο ρομαντικός του γάμος με την όραση Ρούθ Τσάπτερον έπεσε φράγμα στον δρόμο της, είνε άραγε καταδικασμένος να παύσει στην ιδιαιτερία του ζωηρό τον τραγικό ρόλο που ανθρώπου που ζει στο αιώριο σκοτάδι;

Το Χόλλυγουντ είνε ανάστικτο με την φήμη, ότι ο άθλητικός Ίρλανδός κινδυνεύει στα σοβαρά να χάσει το φως του αν εξασκωθεί να παίζει στον κινηματογράφο. Ο νέος ήθοισ, έπειτα από μια διαδοχική σειρά από μεγάλες επιτυχίες, την μια πιο αξιοθαύμαστη από την άλλη στις ταινίες «Οι πλούσιοι είνε πάντοτε μαζί μας», «Μίς Πίγκερτον», «Τόσο μεγάλος» και τώρα τελευταία «Το κράχ», απόκτησε, μέσα σε λίγους καιρούς, διεθνή σχεδόν φήμη, ως ένας από τους πιο διακεκριμένους καλλιτέχνες του κινηματογράφου.

Μά όσο μεγάλη ήταν η καλή του τύχη, άλλο τόσο μεγάλος είνε και ο κίνδυνος, τον οποίο διατρέχει, με το να εκθέσει διαρκώς τα αδύνατα μέρη του στο έκτακτο φως των προβολών, αφού μάλιστα είχε χάσει για μια εποχή σχεδόν εντελώς, την όρασή του, προτού να κάνει την εμφάνισή του στον κινηματογραφικό ορίζοντα.

Ο Μπρέντ φαίνεται να πάσχει από ένα χρόνιο μεγαλύτερο από ότι πραγματικώς είνε. Αυτό οφείλεται στην ένταξη ζωής που έκανε από τη νεανική του ηλικία ως τώρα.

Γεννήθηκε στο Δουβλίνο και σε ηλικία δεκαπέντε ετών τον έστειλε ο πατέρας του στις Ηνωμένες Πολιτείες για να ιδί λαγνά τον κόσμο. Αφού τον είδε και τον γνώρισε τον κόσμο, ο νεαρός Τζωρτζ γύρισε στην Ίρλανδία και ενεργό ως φουτηχτής στο Κολέγιο του Δουβλίνου.

Τότε ένοιωσε για πρώτη φορά την μεγάλη που κίσει για το θέατρο, όταν είδε τους περιηγητές Άμπεϊ Πλάιγερς, έναν από τους θαυμασιότερους κατηχημένους θιάσους διολύχρου του κόσμου.

Μανιακώς φιλιανγνώστης από την νεαρή του ηλικία ο Μπρέντ, έπεσε με τα μούτρα στη μελέτη όλων των θεατρικών έργων, που του προμήθευε ένας φίλος του ήθοισ από το Άμπεϊ Πλάιγερς. Ένοιε, ότι ο υπερβολικός αυτός ζήλος για την άγνοια έδωσε σε μεγάλο βαθμό τα πάντα αδύνατα μέρη του Μπρέντ και οι γιατροί του σύστησαν, ότι αν δεν ήθελε να χάσει εντελώς την όρασή του, έπρεπε να εγκαταλείψει για πάντα κάθε μελέτη.

Ο Μπρέντ όμως ήταν ένας άνθρωπος που ήθελε να ζήσει τη ζωή του ένταξη, μ' έναν οποιοδήποτε τρόπο. Αφού λοιπόν βρόθηκε υποχρεωμένος να εγκαταλείψει την ζωή της σπουδής και της μελέτης, σίχτηκε στη ζωή των περιηγητών. Έγινε αλληλοδιαδόχως ναύτης, εργάτης σ' ορυχεία, βοσκός και τέλος καλλιερητής. Το τελευταίο αυτό έπαγγελμα το εξάσκησε στην Αμερική, όπου έπαιζε ως ναύτης σ' ένα φορτηγό.

Δεν υπέφερε όμως για καιρό να μείνει σ' αυτά τα πελά και πρακτικά επαγγέλματα και μόλις ξαναείδε θέατρο, άναψε πάλι

Η Ρούθ Τσάπτερον, η λατρεντή σύζυγος του Τζωρτζ Μπρέντ.

μέσα του δυνατός ο έρωας για τη σκηνή. Κατόρθωσε τότε να προσφύθ' σ' ένα περιοδεύοντα θίασο κι έγινε επί τέλους ήθοισ. Ήταν ευτυχισμένος.

***

Οι περιοδεύοντες θίασοι κι' εδώ και σ' άλλες χώρες, έχουν από το κακό: Άλλοζουν τακτικά το πρόγραμμά τους. Έπειδή είνε αναγκασμένοι να γυρίζουν από πόλη σε πόλη, κι' επειδή παίζουν μάλιστα σε περιορισμένο κοινό, είνε υποχρεωμένοι ν' αναθέτουν κάθε δυά ή κάθε τέσσερες μέρες κι' από ένα κανονικό έργο. Έτσι ο δυστυχισμένος Μπρέντ ήταν υποχρεωμένος, τις ώρες που δεν έπαιζε στη σκηνή, να τις αφιερώνει στην ένταξη μελέτη των ρόλων του. Μ' αυτόν τον τρόπο, η αδύνατη όρασή του ανεβόλετο σε μια τρομερή δοκιμασία. Τα μάτια του πονούσαν...

Κι' επί ημέρες έμεινε ξεστομμένος στο στενό και άβολο κρεβάτι του ξενοδοχείου, με χλιαρές κομπρέσες στο μέτωπο, για να τον φέρει ο φροβός πόνος του κεφαλιού που του χτυπούσε τα υπέρηχα σαν σφυρί. Έπειτα επί βδομάδες δεν έβγαυε καθόλου στο ύπαιθρο και στον ήλιο, παρά μονάχα όταν ήταν απόλυτος ανάγκη, και τότε με τα μάτια του προφυλαγμένα από διπλά μαύρα γυαλιά.

Ευτυχώς για τον Μπρέντ, το πρόγραμμα αυτό δεν κράτησε καιρό. Σε λίγο βρήκε εργασία σ' ένα από τα θέατρα της Μπρόκτον της Νέας Υόρκης. Εκεί δεν ήταν αναγκασμένος να μετέπει την ημέρα ένα έργο και να παίζει το βράδυ ένα άλλο. Έτσι από ένα χρόνο όμως, το συμβόλαιό του στο θέατρο έκανε έληξε κι' ο Μπρέντ ξανάρχισε και πάλι τις περιοδείες του με τους πλανόδιους θιάσους και τις ξεθεωτικές μελέτες των ρόλων του.

Έτσι, το κακό δεν άργησε να φανεί. Οι αδύνατοι γύρω απ' τα κορυμμένα μάτια του Μπρέντ φλογίστηκαν κι' αναγκάστηκαν να υποβληθώ σε μαζοστατή και εξαιρετικά έντονη θεραπεία, για να σώσει το φως του. Για ένα διάστημα μάλιστα ήταν άμφιβολο αν ήθελε και η έγγειήσες που τον έκαναν, θα είχαν κανένα αποτέλεσμα, μα ο γερός οργανισμός του Μπρέντ στο τέλος έκηρυξε. Έστειρα από μήνες πάλης προς το αιώριο σκοτάδι, ο Τζωρτζ Μπρέντ κατόρθωσε επί τέλους να βγεί απ' το νοσοκομείο και να ξαναπαύσει το φως του ήλιου, που είχε φθίσει πως δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πάλι.

Ξαναγύρισε στο Μπρόκτον κι' εκεί κατόρθωσε να εξασκήσει ένα ρόλο στην μεγάλη επιτυχία της σκηνής, στο δράμα «Έως, Τμή και Άσπιδας», όπου έπαιζε με μοναδική τέχνη. Έκει τον ανακάλυψε ο λαγονικός του κινηματογράφου και η εταιρεία Ουόλντενθαί τον έκλεψε στο Χόλλυγουντ για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Η ανθρωποκτονία Διαμάντι». Η ταινία αυτή, παρά το θαυμαστό παίξιμο του Μπρέντ, δεν έπαιξε εξαιρετικά και η εταιρεία Ουόλντενθαί δεν έχρηματισσε και για άλλο φιλμ τον νεαρό ήθοισ. Ο Μπρέντ δεν στενοχωρήθηκε και τόσο πολύ γι' αυτό. Τα μάτια του είχαν κουραστεί πάλι από το έκτακτο φως των προβολών και το μόνο που έπιθυμούσε, ήταν η ανάπαυλα.

***

Όπως λέει όμως και η παροιμία: «Κοιμήσου, άνακτά μου κι' η Μοίρα σου δουλεύει», ο Μπρέντ, μοιολόγυ κάθε άλλο παρά άνακτα της ήταν, θέλησε να κοιμηθώ, ή μάλλον ν' αναπαύθ' κι' ένωσε τοξή ή Μοίρα του δουλεύει. Ο διευθυντής της εταιρείας Γιούζο νερά τον είχε δει στην πρώτη του ταινία, πρόσεξε το παίξιμό του και του πρότεινε να εργασθώ στην εταιρεία του με μακροχρόνιο συμβόλαιο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ο Γάλλος δόκτωρ Ρενέ Μπουγιέ έκαμε πρό ημερών στην Ακαδημία των Επιστημών του Παρισιού μια διάλεξη ενδιαφέροντα εξαιρετικά τους καπνιστές.

—Κατόπιν πολλών πειραμάτων του δηλαδή, διαπίστωσε ότι απ' όλα τα όργανα του ανθρώπου που καπνίζει, εκείνα που προσβάλλονται πρώτα περισσότερο είνε οι πνεύμονες.

—Τα εσωτερικά τοιχώματα των πνευμόνων των καπνιστών χωματίζονται βαθμικρινά. Ο χρωματισμός δέ αυτός δεν οφείλεται — όπως ένομίζετο ως τώρα — στη νικοτίνη, αλλά στο διοξείδιο του άνθρακος, το οποίο παράγεται διά της συνεχούς καύσεως του καπνού στο τσιγάρο ή στην πίπα.

—Η δηλητηρίαση αυτή των αναπνευστικών οργάνων γίνεται πιο σοβαρότερη, όταν το τσιγάρο καπνίζεται μέσα σε κλειστό χώρο.

—Ένας Γερμανός στατιστικολόγος, άναφέρει σε μια σχετική του έκθεση, ότι κατά τον περασμένο χρόνο έσημαίνθησαν σ' όλο τον κόσμο 163.275 αυτοκτονίες.

—Η περισσότερες από τις αυτοκτονίες αυτές έγιναν κατά τις αρχές της άνοιξης και στα μέσα του καλοκαιριού.

—Στην Αϊτή υπάρχει ένα δέντρο, το οποίο τα φύλλα κατά τον Αύγουστο λάμπουν τόσο πολύ, ώστε φωτίζουν την γύρω έκταση σε απόσταση μισού μιλίου.

—Το περίεργο αυτό φαινόμενο αποδίδεται από τους ειδικούς σε κάτι μικρότατα φωτοβόλια ζούφια, που βρίσκονται πάνω στα φύλλα του δέντρου.

—Ο άποφυλακισθείς τελευταίος υπό των Άγγλικών Άρχων Ίνδους φιλόσοφος Μαχάτιμα Γκάντι, σε μια συνέντευξή που έδωσε σ' έναν Αμερικανό δημοσιογράφο, έδωσε δι' καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας της πείνης που είχε εφαρμόσει στη φυλακή του, έτρεφε το μονάχα με δυο ποτήρια νερό που έκανε κάθε μέρα, μέσα στο οποίο έβριχε μια μικρή κουταλιά μαγειρικού αλάτος.

—Η Σοβιετική Κυβέρνησις άπεφάσισε να γυρίσει διάφορες κινηματογραφικές ταινίες από την Ιστορία της μπολσεβικικής επανάστασης.

—Η ταινία αυτή θα γυρισθώ στη Μόσχα και στο Λένινγκραντ και θα προβάλλονται στα σχολεία της Διεθνούς Εκπαιδεύσεως.

—Στις θάλασσες του Ίνδικου Ωκεανού ζή ένα ψάρι που λέγεται «Αναμπίς» και το οποίο πετάει στον αέρα σε ύψος 3 μέτρων!

—Ο νέος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Ρούσβελτ, άπεφάσισε την κατασκευή δημοσίων λουτρών σ' όλες τις μεγαλουπόλεις της Αμερικής.

—Η αναλογία των λουτρών αυτών δά είνε χίλια επί 1.000.000 κατοίκων. Θα συνηθιστούν δαπάνες των Δήμων, θα λειτουργούν από πρωίας μέχρι το μεσημέριο και θα μπορεί ο καθένας να παύνη σ' αυτά δωρεάν το λουτρό του.

—Ο μηχανικός Ντ' Εσκαρ, πρόεδρος της Αγγλικής Επιτροπής διά την μελέτην της κατασκευής σιδηρώδους υπό την Μάγγιν, ή οποία θα έκανε σιδηροδρομικώς την Αγγλία με την ήπειρωτική Εύρώπη, άπέβαλε την περασμένη βδομάδα στο ύπαιθρο Συγκροτήσεως του Λονδίνου μακροσκελές υπόμνημα, στο οποίο άναφέρει ότι, κατόπιν της πυκνωθείσης θεωρητικής συγκαίνσεως, δεν συμφέρει στο κράτος ή μελετωμένη επεξεργασία της σιδηρώδους.

—Η Αγγλική Κυβέρνησις άποφάσισε την άποψή του κι' έτσι εγκατέλειψε την ιδέα της κατασκευής της σιδηρώδους.

—Ο σφοδρός Γερμανός αστρονόμος και μετεωρολόγος Χέιμνεν άνακάλυψε τελευταία, κατόπιν πολλών έρευνών του, ότι στην άτμόσφαιρα του πλανήτη μας διέρχονται, εκτός των υπερωιδών μεταλλών, και αι ακοσμικά άστρες — όπως τας άνόμασε — και ή οποίες εκπέμπουνται από το κέντρον του άστρου του Γαλαξίου.

—Στον Πιρνατοφικό Κήπο του Ρίο Πανέιρο βρίσκεται ένας άληθινός... μαθουσαλός παπαγάλος!

—Είνε ηλικίας 132 χρόνων, συνηθισμένη δέ από έναν Άγγλο στρατιώτη στις Ίνδιες τον Ιούλιο του 1845.

—Στο Χονγκάου της Κίνας έδοθηκε ένα στρατιωτικό σόμα, άποπελούμενο από 25.000 γυναικας και το οποίο άνομάζεται «Στρατός του Ήλιου».

—Το σόμα αυτό διαιρείται από γυναίκες άξιοματικούς κι' ο προορισμός του είνε ο ίδιος με του Έρυθρου Σταυρού.

—Στην Αρκάνα της Ιταλίας πέρασε την περασμένη βδομάδα, σε ηλικία 94 ετών, ο Παύλο Σορέντι, ένας γέρο θαλασσοπόλος, κάτοχος ενός ναυαγοσωστικού, με το όποιο είχε σώσει σ' όλη τη ζωή του 837 ναυαγούς από βέβαιο θάνατο.

—Η γυναίκες της φυλής των Σαμουά όταν πεθαίνουν οι άντρες τους, συνηθίζουν να βγαίνουν δυο μεροστία δόντια τους από την κάτω σαγόνα.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο έμπορικό.

Ο π-ε-λ-α-τ-η-ς.—Όραία όμπερέλλα μου πουλήσατε, μα την άλήθεια! Σέβαστε καλώς.

Ο καταστηματάρχης.—Δεν είνε δυνατόν! Φοδούμαι πάλι ότι θα την... εκθέσατε στη βροχή!...

***

Ο π-ρ-ο-σ-π-ά-μ-ε-ν-ο-ς.—Αφού είστε νιάς φίλου μου, θα σάς έδω ένα ευχαριστήσιό μου θέσι στο γραφείο μου, αλλά δυστυχώς δεν έχω καμιά εργασία για σάς!

Ο ν-έ-ο-ς.—Δεν πειράζει... Δώστε μου τότε την... κόρη σας!

***

Μεταξύ έρωστοτρόπου και πανασχίμου γεροντοκόρης και ενός νέου:

—Δεσπότης, θα δεχόσαστε να με παντρευθώ;...

—Βεβαίως, αλλά...

—Συνώνυμο... δεν ετέλειώσα: Θα δεχόσαστε να με παντρευθώ αν ήμουν καμωμένη;

—Βεβαίως, άπαισιμαλάνο.

—Αόξα σοι ο Θεός τότε... που δεν είναι καμωμένης.

—!!!...

***

Μεταξύ υπηρετιών.

—Παρά έφυγες από το σπίτι του κυρίου Δημητράκη;

—Παρά με μεταχειρίζονταν σαν τη γυναίκα του.

—Δηλαδή;

—Δεν με κάτταζε καθόλου!

Η σύζυγος.—Δεν μου λές πάντα καλό λόγο, Έλενα μου, άλλά μου μίνα!

Ο σύζυγος.—Α! και... σ' αγαπώ!

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ο βουλευτής Σάλτερ καταγγέλλει τους συναδέλφους του ως μεθύουσες. Ένω η Βουλή συνεδριάζει, οι βουλευτές μεθύουν. Η παράδοσις της μέθης στην Αγγλική Βουλή. Γιατί ο Πιττ δεν μιλούσε ποτέ από το βήμα. Τα μπουκαλάκια με το ούισκυ του δούκεδ Ουέλλινγκτον. Είδικοι κλητήρες για τους μεθυμένους βουλευτές. Ο πρωθυπουργός Ουέλλινγκτον κι' ο πατέρας του, κτλ. κτλ.

Ο ΛΟΚΑΡΗΡ Η Αγγλία αναστατώθηκε τελευταία από τις αποκαλύψεις, τις οποίες έκανε ο δόκτωρ Σάλτερ, ένας βουλευτής του Έργατικού κόμματος, για την κατάχρησι του ποτού που γίνεται στη Βουλή των Κοινοτήτων. Δύο φορές, μέσα σε δέκα ημέρες, μιλώντας δημοσία σε πολιτικές συγκεντρώσεις, ο δόκτωρ Σάλτερ κατηγορούσε τη μανία που έχουν για το ποτό τα περισσότερα απ' τα μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων και μάλιστα σε μεγάλη αναλογία, οι βουλευτές του Έργατικού κόμματος, στο οποίο ανήκει κι' ο ίδιος.

Ανέφερε, ότι αποτελεί συνηθέστατο θέμα, ενώ η Βουλή συνεδριάζει, να βλέπει κανείς στο μυαλό, στο κεφάλι του, ή και στους διαδρόμους ανάμεσα, δέκα-εξοκεί βουλευτές τυφλά στο μεθύδι, να μην μπορούν να πάρουν τα πόδια τους.

Η αποκαλύψεις αυτές προκάλεσαν αναστάτωση σ' όλη την Αγγλία, τόσο μάλλον καθώς δεν έγινε η πρώτη φορά που ο βουλευτής Σάλτερ καταγγέλλει το πράγμα. Και κατά το 1926, μιλώντας δημοσία, είχε κατηγορήσει τη συμπεριφορά μιας πολύ μεγάλης μερίδος βουλευτών, οι οποίοι δεν ντρέπονταν να μεθύουν και να σέρνονται τρεκλίζοντας στους διαδρόμους του Βουλευτηρίου.

Τον είχαν καταγγείλει μάλιστα τότε ενώπιον της Βουλής επί παραδείσεως των βουλευτών προνομίων κι' επί συκοφαντία του βουλευτηρίου και των μελών του. Αλλά ο δόκτωρ Σάλτερ δεν ταράχτηκε καθόλου.

Απαντώντας απ' το βήμα στους κατηγορούς του, εξήγησε να συγκροτηθεί μια αντικοιτική επιτροπή—αυτό βούλευσε όμως—οι όποιοι, όπως κι' αυτός ο ίδιος, δεν θα ήταν φίλοι του ποτού, και αφού ένεργησει συστηματική ανάλυση, να καταγγείλει έπειτα είτε αυτόν τον ίδιο, δια συκοφαντούσε τους συναδέλφους του, είτε τους μεπακρήδες βουλευτές και να ληφθούν μέτρα έναντίον τους.

Η τολήρη όμως αυτή πρόταση δεν συνέφερε στο ένα τρίτο των βουλευτών και παρεμπόλη... σπας Αγγλικής καλνδίας.

Τώρα ο Σάλτερ επαναλαμβάνει την κατηγορία του, δημοσία πάλι και έντονα από την πρώτη φορά. Και επειδή την πρώτη φορά η Βουλή ούτε τον επιμύρησε, ούτε και έκανε τίποτε για να σώσει το γόητρό της, ο κόσμος πιστεύει απόλυτως πια στις κατηγορίες του εργατικού βουλευτού.

Οι έχθροι μάλιστα του κοινοβουλευτισμού φωνάζουν:

—Νά τι είναι το κοινοβούλι σας! Μια λέσχη μεπακρήδων!

Οι δε εθνομορφάροι και οι καρικατορικές δογάζουν με τις γελοιογραφίες και τις σάτιρες τους.

Και οι προστάτες του κοινοβουλευτισμού δεν βρίσκουν τίποτε άλλο να πουν, παρά ότι ο Σάλτερ δεν έκανε καλά να διασύρει τη Βουλή και τους συναδέλφους του και ότι εφόσον οι περισσότεροι απ' τους μεπακρήδες βουλευτές ανήκουν στο ίδιο κόμμα μ' αυτόν, έπρεπε να τους καταγγείλει στις τακτικές εβδομαδιαίες συνελεύσεις του Έργατικού κόμματος, τους δε βουλευτές των άλλων κομμάτων να τους κατονόμαση στον πρόεδρο της Βουλής για να λάβει μέτρα έναντίον τους.

Συγχρόνως πολλοί απ' τους Ικανότερους οργάνους των μεγάλων Λονδρέζων εφημερίδων, άρχισαν να κάνουν δημοσιογραφική έρευνα, για να εξακριβώσουν αν είναι αλήθεια η κατηγορία του δόκτωρ Σάλτερ. Και το αποτέλεσμα των έρευνών αυτών δεν είναι καθόλου καλαινεντικό για τους Αγγλους βουλευτές.

Πρώτα-πρώτα, μια έρευνα στην ιστορία της Βουλής των Κοινοτήτων αποδεικνύει, ότι έχει μέσα αποτελεί παράδοσις η κρασκαταίνιξις. Οι περισσότεροι απ' τους μεγάλους πολιτικούς της Αγγλικής ιστορίας κι' οι μεγαλύτεροι ομήτορες της Βουλής των Κοινοτήτων ήταν φοβεροί με-

κοήδες.

Ο μέγας Ουίλλιαμ Πιττ ο Νεώτερος, που ήταν γιος του πρωθυπουργού Ουίλλιαμ Πιττ κι' έγινε κι' εκείνος πρωθυπουργός, πέτατος, την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης, έθεωρείτο ως ένας απ' τους μεγαλύτερους μεπακρήδες της Αγγλίας. Τις περισσότερες απ' τις μνημειώδεις άγορεύσεις του τις έκανε όχι απ' το βήμα, αλλά από τη θέση του, απ' το πρωθυπουργικό έδωλο, γιατί φοβόταν ότι αν σηκώνονταν να πάει στο βήμα, θα τρεκίλε ως δού να φύγει σ' αυτό.

Σ' όλη την πολιτική του σταδιοδρομία, ο Πιττ ο Νεώτερος τρεις μόνο άγορεύσεις έκανε χωρίς να είναι πολύ παλιές και η άγορεύσεις του αυτές ήταν ή πιο μέτριες απ' όλες τις άλλες.

Τις περισσότερες φορές, μάλιστα τελείωνε μια απ' τις μνημειώδεις άγορεύσεις του, ο Πιττ καθώς ξανακαθότανε στη θέση του, έβγαζε το κεφάλι του, έβλεπε τα μάτια του κι' αποκοιμότανε άδυσος. Είχε όμως το χάρισμα να μη ροχαλίξει και την πρόνοια να βάζει την πλάμη του μετωπικά στα μάτια του, ώστε να μη φαίνεται ότι κοιμάται την ώρα που άγορεύει ομήτορες της αντιπαραστάσεως.

Μέγας μεπακρής επίσης ήταν κι' ο Σιθρόνους Λούξ, ο κωπής του Μεγάλου Ναπολέοντος, στρατάρχης Ουέλλινγκτον, ο οποίος μετά τη μάχη του Βατερλώ έγινε πρωθυπουργός της Αγγλίας. Ο Ουέλλινγκτον, παρ' όλην την ηλικία, φροντίζε άπαραιτήτως νύχτα στις τσέπες του δύο μπουκαλάκια γεμάτα ούισκυ, τυλιγμένα μέσα σε δύο μεγάλα μαντήλια.

Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως, έβγαζε κάθε τόσο το ένα μαντήλι και τόφρωνε στη μύτη του. Μέσα όμως στο μαντήλι ήταν και το ένα από τα δύο μπουκαλάκια. Καθώς λοιπόν σκέπασε με το μαντήλι τη μύτη και το κάτω μέρος του προσώπου του, ο στρατάρχης πρωθυπουργός έφευγε συγχρόνως το μπουκαλάκι στα χείλη του και τραβούσε μια γενναία ρουφηξιά ούισκου. Έπειτα έκανε πως έπαιτιζε θυρωρώδως τη μύτη του και ξαναβάλε το μπουκαλάκι, σκεπμένο πάντοτε απ' το μαντήλι, στην τσέπη του.

Οι χρονικογράφοι της εποχής βεβαιώνουν ότι ο Ουέλλινγκτον ήταν ο πρωθυπουργός που καθέρισε πρώτος τη συνήθεια να πίνουν οι βουλευτές και μέσα στην αίθουσα των συνεδριάσεων, συνήθεια που για πολλήν καιρό έπικράτησε στην Αγγλική Βουλή.

Το ποτό λοιπόν στην Βουλή των Κοινοτήτων αποτελεί παράδοσις προαίτια, σύγχρονη σχεδόν με την ίδρυσή της. Την εποχή του Κρόιβελ, οι μισοί απ' τα μέλη της Βουλής ήταν μεπακρήδες του χειρίστου είδους και οι άλλοι μισοί θεωρούσαν ντροπή τους να μην πίνουν.

Μόνον, όταν άγόρευε στο βήμα ο Κρόιβελ, φροντίζανε να βρίσκονται στην αίθουσα δύο οι βουλευτές. Τις άλλες φορές, η συνεδρίαση γινότανε με το ένα τέταρτο των βουλευτών. Οι άλλοι βρισκότανε στο μπαρ, πίνοντας ή ερωπάζοντας στους καναπέδες των αίθουσών, πέρα από μεθύδι.

Οι χρονικογράφοι της εποχής βεβαιώνουν, ότι κατά τις όρες της συνεδριάσεως, σ' οποιαδήποτε στιγμή κι' αν έκανε κανείς μια βόλτα στις αίθουσες, θάβλεπε τουλάχιστον πενήντα βουλευτές σπουδ καναπέδες να κοιμούνται μεθυμένοι.

Η Βουλή την εποχή εκείνη, είχε ιδιαίτερα ύπνηροσι κλητήρων για τους μεθυμένους βουλευτές. Οι κλητήρες αυτοί δεκατέντε τον αριθμόν, έπρεπε να είναι ψηλόσωμοι και ρομώκοι και ή δουλειά τους ήταν διπλή:

Όταν έβλεπαν να λογοφέρουν βουλευτές παρμένοι, οι κλητήρες ήταν υποχρεωμένοι να μπαίνουν στη μέση και να τρώνε αυτά τις γροθιές, τα ποτήρια και τις μπουκαλάκιες, που οι λογομαχούντες έξεσφενδόνιζαν ο ένας έναντι του άλλου. Φυσικά, οι κλητήρες δεν είχαν δικαίωμα να πωρύνουν χέρι στους βουλευτές και ν' άμυνθούν. Άπλως περιουρύνονταν να σηκωθούν με τα σώματά τους ένα ζωντανό κι' άδιατάκτο φραγμό μεταξύ των φιλονεικούντων μεθυμένων πατέρων του έθνους.

Το δεύτερο μέρος των καθηκόντων που είχαν οι κλητήρες, ήταν να σηκώνουν στα χέρια τους

Ο Ουέλλινγκτον.

βουλευτές που είχαν γίνει σε κακό χάλι απ' το μεθύδι, να τους κοιτάζουν απ' το μπαρ στους καναπέδες των αίθουσών και να σκουρύνουν το πάτωμα απ' τους έμετούς των. Κι' όταν τυχόν διελύετο η συνεδρίαση, χωρίς να ξυπνήσουν οι μεθυμένοι βουλευτές, οι κλητήρες ήταν υποχρεωμένοι να τους παίρνουν στα χέρια και να τους περπατούν ως τα δύο άμαξια που είχε ειδικώς για τον προορισμό απόν η Βουλή, και να τους μεταφέρουν στα σπίτια τους.

Απ' όλην την αποκαλύπτει καθηκόντων των κλητήρων του είδους αυτού, έβλεπε κανείς, ότι δεν ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν καμιά άλλη δουλειά, εν τούτοις ήταν διαρκώς άποστολμένοι να έλαύνονταν περισσότερο απ' τους άλλους κλητήρες. Γι' αυτό και παίρνανε διπλό μισθό!

Χαρακτηριστικό του πόσο ήταν καθιερωμένη ή μέθη στα κοινοβουλευτικά χρονικά της Αγγλίας, είναι και το εξής περιστατικό:

Ο μεγαλύτερος μεπακρής απ' όλους τους Αγγλους πολιτικούς τ' όλην ανών, ήταν ο Ρόμπερτ Ουόλπολ, ο πατέρας του διασημού συγγραφέα και ποιητή του 18ου αιώνα, Όσατιον Ουόλπολ.

Τον Ρόμπερτ Ουόλπολ, λοιπόν, τον είχε κάνει μεπακρή ο πατέρας του, ο οποίος ήταν βουλευτής τον καιρό του Κρόιβελ κι' έθεωρείτο ο μεγαλύτερος μεθύσις της εποχής του. Ο πολιτικός αυτός που έθεωρείτο ως ένας απ' τους κυριότερους σπαραγμούς του Κρόιβελ, έπ' τριάντα χρόνια, ποτέ δεν έβγαζε απ' τη Βουλή μεθύσις. Κάθε βράδυ τον κοινοβούλευσε στο σπίτι του οι κλητήρες του είδους αυτού.

Όταν ο γιος του Ρόμπερτ έγινε δεκα χρόνων, βλέποντας τον πατέρα του διαρκώς σ' έλευση κατάστασις απ' το μεθύδι, τον έλεγε με άρελεια, ένα κοί που τον βότρει ξεμύθιστο:

—Μά, πατέρα, δεν ντρέπεσαι να σε κοιτάζουν κάθε βράδυ μεθυμένο; Σπαράζεται ή καρδιά μου να σε βλέπω έτσι.

—Γά να μη σπαράζεται ή καρδιά σου, από σήμερα κι' έμπρός θάαρχωμαι κι' σι να πίνεις μαζί μου.

Κι' από την ημέρα εκείνη έσκαρνε το παιδί του μαζί του και το έβιαζε να πίνει, ως δού να μεθύσει γά... ενώ την βίετη τον πατέρα του μεθυμένο και να σπαράζεται ή καρδιά του. Έτσι ο Ρόμπερτ Ουόλπολ έγινε ο μεγαλύτερος μεπακρής της Αγγλίας απ' τον πατέρα του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΑΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΠΟΙ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Όταν, κάποτε, ή διάσημος τραγωδιστής Σάρα Μπερνάρ πληρώθηκε στο γάμο, κυκλοφόρησε ή φήμη, ότι οι γάμοι της άποράσαν να της κόψουν το πόδι, για να μην πεθάνει από γάγγραινα.

Η είδησις αυτή τηλεγραφήθηκε φυσικά σ' όλο τον κόσμο. Τότε ένας Αμερικανός έρευνε στην Μπερνάρ... ν' άγοράσει το πόδι της, μόλις θα της το έκοθαν οι χειρουργοί. Όσο για την τιμή, έπρεπε να την κανονίσει ή ίδια, δηλώνοντας, ότι ήταν διατεθειμένη να προσφέρει όσα του ήτοίσε. Ο θαυμάσιος αυτός έπαχεισματίας να προσφέρει όσα του ήτοίσε.

Ο θαυμάσιος αυτός έπαχεισματίας να προσφέρει όσα του ήτοίσε. Ο θαυμάσιος αυτός έπαχεισματίας να προσφέρει όσα του ήτοίσε. Ο θαυμάσιος αυτός έπαχεισματίας να προσφέρει όσα του ήτοίσε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η διαφήμις, αντίθετος με τη γνώμη που επικρατεί, δεν είναι άνωθεν των νεωτέρων χρόνων.

Η τεχνολογία της προ πάντως ήταν γνωστή από την αρχαία εποχή. Στάς Άθηνες κυκλούσαν σε δημόσια κέντρα τους νόμους της πολιτείας, χαρηνμένους σε ξύλινες πινακίδες.

Αλλά και ταπειλές κατασκευασμάτων ύπηρεσαν. Κυριολογούσε όμως ή ορεκλμία έδινε κι' έπαινε στον Κεραιμείο, όπου ή έταίρες εξέθεταν τραγικές έπαινι στα μάρμαρα τα θέληγά τους.

Την γνώση των ενδιαφερομένων.

Στη Ρώμη επίσης, διά της άναρτήσεως παλαιών σε δημόσιους χώρους, γνωστοποιούσαν στους πολίτες τους νόμους και τα διατάγματα, αλλά και παρέχον πληροφορίες για πλειστηριασμούς και πωλήσεις κτημάτων.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μια οποιαδήποτε γυναίκα μπορεί να καθιέρωση και τον πιο έγωιστή άνδρα, άραει να είναι έξυπνη, όμορφη και πολύ λίγο ερωτευμένη μαζί του.

Απ' όλα τα άνδρικά προτερήματα, εκείνο που εθολώτερα μπορεί να κατακτήσει μια γυναίκα, είναι ή λεπτότης.

Μια γυναίκα δεν άρνεί εθολα τον κρότο της φίλο... αν δεν βρει προηγουμένως τον δεύτερο!

Μια φορά μονάχα άγαπά κανείς χωρίς την θέλησή του: την πρώτη. Τις άλλες έρωτεύεται θεληματικά. Γι' αυτό κι' ο πρώτος έρωτας είναι ο δυνατότερος.

Πολλές φορές τυχαίνα ένας έξυπνος και μορφωμένος άνδρας, κίνοντας κόπο με μια γυναίκα, να της έμπνευσι με τα όρατα λόγια του την έπιθυμία του έρωτος. Μία μέρα όμως ξαφνικά, ή γυναίκα αυτή άπαντά τον άνδρα που την κίνη να νιώσει ζωντανά, ότι ο άλλος της είχε περιγράψει με δύο λόγια μόνο. Και τότε...

Μπαλζάκ

Ο έρωτας κρύβει θέληγρα βερίχνης και παραφορές μανιάδων!

Οι περισσότεροι άνδρες ντρέπονται γιατί άγάτησαν όταν έχουν παύσει πια ν' άγατούν.

Το άσθημα της ζήλιας στον έρωτα, είναι φυσιολογικό.

Ζάν Ζάκ Ρουσσώ

Όποιος άπολαμβάνει έναν μεγάλον έρωτα, δεν μπορεί να άσπαση φίλα.

Οι άδικημένοι από τη φύση, οι άσχημοι, οι άποτυχημένοι έρωστιά, οι συνεσταλμένοι, μόνον αυτοί έξουν τί θεσάνους κρύβει ή φωνή ενός άγαπημένου άντρα.

Μπαλζάκ

Οι ήμιοι άνδρες άγατούν άπλως τις γυναίκες, αυτοί που τις άγατούν, τις λατρεύουν.

Μπαλζάκ

Η πρώτη έρωτική παραφορές είναι τόσο βίαιες και τόσο θέλει, ώστε όλοι υποκλίνονται μπροστά τους. Όλες ή δυσκολίες εξαφανίζονται, όλα τα εμπόδια παρύνουν, τα πάντα συμβαδίζουν με το άσθημα από, που πολύ σωστά, άποκαλείται ή ψυχή του παντός.

Όταν όμως ο έρωας σβήσει, τότε άναφανταί όλη ή γήινη της πραγματικής ζωής. Τα μικρά εμπόδια γίνονται βούια κι' ή δυσκολία άδύνατον γράμμο.

Γεωργία Σάνδη

Όποιος νομίζει, ότι άγατά την φίληά του ν' αυτήν και μόνο, είναι άπαρημένος.

Όταν ο ήμιος άνδρας άναλφάβει για πρώτη φορά, ότι άγατά μια άπαρη άγνή, άθια και ιδανική, κινείται από μια μεγάλη ταρσά, άνακαμένη με μια μυστηριώδη εύννη, και δεν νομίζει ήλι έπιθυμία παρά να εξακολουθή μυστικά να την άγατά, να την λατρεύει γόνιμπος μέσ' στη σά και να εκδηλώνει με τη βουλή άποσίον τον έρωτά του. Σαγατά όμως το συνάστημα αυτό μαρφίνεται και παρφάρεται τη θέση του σ' ένα άλλο. Ο άπαρημένος παύει. Ο έρωτευμένος δεν άρκείται πια μόνο στο ν' άγατά, στο να θυσιάζεται στο βωμό της άγάτης του χωρίς να ήγη τίποτε ν' άναπαύσει. Θέλει πια κάτι παραπάνω. Και δεν ήσυχάζει, ως τη στιγμή που το άγαπημένο πρόσωπο θέ του δόση τη μοναδική άποδεις του έρωτος. Την ήδονή!

Σαίγ Μπέδ

Ο έρωας είναι ένας θαυμασμός που δεν έχει τέλος.

Μπαλζάκ

Τα άντρα δεν πραγματοποιούνται ποτέ. Όταν παρύνουμε από τον έρωτα ότι είχαμε φαντασθεί πως ή αποτελούσε το κορίτσι της εύννης μας, έμιασε βέβαια εύννης, δι' όμως όσα είχαμε όνειρεύει, γιατί ο άγγελος τον άποστο βέβαιος στον ουρανό, έχει πέσει πλάι μας, κι' όσο κι' αν έπαι στην άγαλιά μας, βρισκείται πάντως τώρα πια στη γη και περπατάει σμά μας.

Φρεντερίκος Σουλιέ

Όποιος δεν άγάτη με κάλως, άγνωστ την πιο όμορφη πλευρά της ζωής.

Στεντάρ

Άγρος έρωτας είναι εκείνος, για τον οποίο ή κατάρτης δεν είναι σκιάς, αλλά άναπόφευκτη σκία.

Αλμ Ντεσάν

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΝΑΙ ο μπάρις Καντέν περνούσε από το πετάλωτο, άκουσε μέσα από το εργασιό-
ρι μια δυνατή φωνή:

— Για ποιά δόλεις, μπάρις; Μήπως
πληγώνεις στού Ματουρέν; Κάτι τέτοιο
μού είπες χτες στην ταβέρνα...

Ο Καντέν γύρισε το κεφάλι του και
είδε τον άνεπιό του Ζαννύ Ταιεμπά, που
βοηθούσε τον πετάλωτη να περάσει ένα
πέταλο στη φοράδα του.

— Γεια σου! άνιμεί μου! του άποκρί-
θηκε. Τι γίνεται; Ναι, πληγώνω στύν ξά-
δελφί σου, τόν Ματουρέν, να περάσω κεί
τή μέρα μου... Θά γυρίσω άργά τόν θρά-
νι... Έσύ τί κάνεις αύτού; Έφυγε κα-
νένα πέταλο της φοράδας σου;

— Όχι, έσπασε στά δύο και τόν έδωσε τόν μίστορα να μού τόν
φτιάξει, γιατί δέν έχει τώρα κανούργια πέταλα. Θά πάω αύριο στην
πολυτεία να αγοράσω... Έμένα όμως μού χρειάζεται σήμερα ή φορά-
δα, γιατί έχω να κάνω κάποιο δρόμο... Γι' αυτό διορθώνω τόν πέτο-
λο άποως-άποως...

— Τι να κάνεις... Άφού ή δουλειά είνε διασποή... Έγώ πληγαι-
νω τώρα... Γεια σου, άνιμεί!

Και ο μπάρις Καντέν εξακολουθούσε τόν δρόμο του, με βάδιμα
σταθερό, παρά τή εξήντα χρόνια του. Ήταν ένας από τούς πλουσιώτερους
του χωριού. Δέν είχε παντρευτεί αγιά
να μή βάλει μπελάδες στό κεφάλι του.
Οι πιο στενοί συγγενείς του ήταν δύο
άνθρωποι: ο Ζαννύ Ταιεμπά, που
τόν συνάντησε πριν από λίγο στού πε-
ταλωτού και ο άποίος έμνε στό ίδιο
χωριό μ' αύτόν και ο Ματουρέν, που
καθότανε με τή γυναίκα του σ' ένα
γειτονικό χωριό. Σ' αύτούν τόν σπύτι
πήγαινε τώρα ο Καντέν.

Ο Καντέν ήξερε πως οι δύο άνι-
ψιοί του τόν καλούσαν επειδή ήταν...
οι μοναδικοί του κληρονόμοι. Άφού δ-
μως τόν περιποιόντανε τόσο καλά, δέν
είχε άπορηή να είνε δυσάρεστος
μαζύ τους...

Έκείνη μέρα, τή μέρα, ο Ματου-
ρέν και ή γυναίκα του περιποιήθηκαν
τόν θείο τους καλύτερα από κάθε άλλη
φορά. Έσφαξαν γι' αύτόν τήν πιο πα-
χειά τους όρνιθα και τόν κέρασαν από
τόν πιο παλιό κρασί τους... Ο Καντέν
δέν μπόρεσε ν' άποσταθή στόν πειρα-
σμό να πη δυ-τρία ποτηρία παρα-
πάνω. Και τόν άποτέλεσμα ήταν πως
όταν νύχτωσε και ξεκίνησε να φύγει
για να γυρίσει στό χωριό του, τή πόδια
του τρέλαιζαν λίγο από τόν μεθυσμό...
Αν ο μπάρις Καντέν ήταν λιγώτε-
ρο μεθυμένος, θά έβλεπε ότι τή μά-
τια του άνηψού του γυάλιζαν παράξε-
να ενώ τόν άποχαίρετο...

Ύστερα από κάμψη ώρα, ο νι-
γερινός δροσερός άέρας έκανε τόν
Καντέν να ξεχάσει λίγο και να συ-
νεχίσει με σταθερότερα βήματα τόν δρό-
μο του για τόν χωριό... Αξάρνα, ενώ προχωρούσε, σφυρίζοντας ένα
τραγουδάκι, άκουσε δεξιά του ένα παράξενο θόρυβο. Τέντωσε κα-
λύτερα τ' αύτί του και δέκρινε τόν κρότο που έκαναν οι τροχοί ενός
αμαξιού... Αυτό τόν φάνηκε πολύ περίεργο... Προς τόν μέρος εκείνο
δέν άποήχε άμαξίτη δόδ... Πώς περνούσε άραγε από εκεί τέτοια
ώρα;

Ο μπάρις Καντέν έκανε μερικά βήματα, κύτταζε πιο προσεκτι-
κά και δέκρινε ένα άμαξί. Απλά στόν άμαξά ήταν τοποθετημένος
ένας άναμμένος δαυλός.

Τότε ο Καντέν άνατίρθηκε σύγχυτος! Απερίγραπτη άγωνία
κρούεσε τήν ψυχή του. Κατάλαβε ότι τόν άμαξά αυτό που έρχότανε
καταπάνω του ήταν τόν Άμαξί τόν Θάνατού!

Από μικρό παιδί είχε άκούσει τούς γέροντες και τίς γυνές τού χω-
ριού να μιλούν γι' αύτό τόν άμαξί. Συμφωνία με τήν παράδοσι, τόν ά-
μαξί αυτό, από δώ και πολλούς άιώνες, τριγυρνάει τή νύχτα στους
κάμπους.

Ένας φίλος, μισός άνθρωπος, τριγυρνάει τή νύχτα στους
κάμπους τόν άλογο. Ένα άδειανό νεκροκρέββατο ήταν τοποθετημένο
στό άμαξί. Μόλις ο άμαξάς συναντούσε κανένα άποπονημένο πετο-
πόρο, άφινε τόν φέρετρο να πέσει καταγής. Κατόπιν ο μισός άν-
θρωπος προσποιόταν ότι δέν κατάλαβε τίποτα και εξακολουθούσε τόν

Τά μάτια τού άνεπιού του γυάλιζαν παράξενα ενώ τόν
άποχαίρετο...

λος από τήν κατάπληξή του.

Είχε άποπτευθεί βέβαια τήν άλήθεια, μα τώρα που έβλεπε με τή
μάτια του ότι δέν είχε άπατηθεί, δέν μπορούσε να πιστέψει πως ήταν
δυνατό να γίνη αύτό.

Οι δύο εκείνοι μυστηριώδεις άνθρωποι ήταν οι άνθρωποι του, ο
Ζαννύ και ο Ματουρέν!

Ο μπάρις Καντέν τέντωσε τ' αύτί του και τούς άκούσε να μι-
λούν:

— Καλά τή καταφέραμε! είτε ή φωνή τού Ζαννύ.

— Συναντήθηκες με τόν γέρο; ρώτησε ο Ματουρέν.

— Ναι... Μόλις είδε τόν άμαξά, έσπεσε κάτω... Θά τόν κάμπε
τό αίμα!

— Και όταν έφαιξες τόν νεκροκρέββατο δέν έτρεξε να σέ βοή-
θήσει;

— Μπ! Ποιό να τοίμηση να κουνήσει από τή θέσι του... Τώρα
θά νομίζω πως δέν πρόκειται να βγάλη τόν χρόνο, άφού δέν έτρεξε να
μή βοηθήσει... Με τή σκέψη αύτή, ο γέρος θά πεθάνη πριν περάσουν
δύο μήνες...

Και ο Ζαννύ πρόσθεσε, τρίβοντας τή χέρια του από χαρά:

— Άρετά μās βασάνισε ο πάλιόγερος... άποση να τόν λήρω

και πάλι τόν φέρετρο στό άμαξί, πέθανε μέσα στό χρόνο!

Ο μπάρις Καντέν έννοιωσε τή μαλλιά της κεφαλής του να
σηκώνονται όρθια από τόν τρόμο. Τά δόντια του χτυπούσαν δυνατά.
Έσπεσε κάτω και κρύφτηκε πίσω από μερικούς θάμνους. Τόν τρέμα
τόν τροχόν τού Άμαξιού τού Θάνατου άνηγούσε σ' αύτά του τόν
πένθιμο κωδωνοκρούσμα.

Πέρασαν κάμψεις στιγμές—πολύ φάνηκαν αιώνες στόν Καντέν.
Και, ξαφνικά, άκούστηκε ένας ξερός κρότος.

Ο γέρος βούλωσε τόν στόμα του με τόν χέρι του, για να μή σή-
λιάξει από τή φωνή.

Τόν φέρετρο είχε πέσει καταγής!...

ΤΟΥ ANDRÉ REUZE

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΝΟΣ... ΠΟΔΙΟΥ!

Τό παρακάτω έπεισόδιο θά έμοιαζε με φάρσα, αν δέν έπαθεβαι-
νάν έποσηώς άπ' όλες τίς άμερικανικές έφημερίδες.

Ένας καθός πρέπει κύριος, παρουσιάστηκε κουτσάινοντας στό
Δημαρχείο και ζήτησε μια άδεια ταφής.

— Καί ποιάς σάς πέθανε, κύριε; τόν ρώτησε ο ύπάλληλος.

— Η κήμη μου, κύριε, τόν πόδι μου. Καί θέλω να τόν θάψω.

— Τόν πόδι σας; Δέν καταλαβαίνω!...

— Μα είνε άπολύτοπο, κύριε. Πρό καιρού μού έφτανε τόν πόδι
στό νοσοκομείο και μού τόν άποκατέστησαν με ξύλινο. Θέλω, λοιπόν,
να τόν... κηδέσω χριστιανικά.

Ο ύπάλληλος τάξε χαμένα και νόμιζε πως είχε να κάνει με κα-
νένα τρελό.

— Αμυβάλλετε, κύριε; είτε ο Άμερικανός. Δέν έχω τόν δικαιο-
μα τάμη να θάψω τόν νεκρό αυτό μέλος τού σώματός μου; Ο Θεός
έχει τόσο τόν έλεγχο όταν πεθάνει!... Τού έχω έτοιμάσει μάλιστα
να ένα μαρμαρίνο μνημείο, που μού κόστισε χίλια δολάρια...

— Φυσικά, δέν έχω αντίρρηση, άπάντησε ο ύπάλληλος. Όρίστε, ή
άδεια τίς ταφής και ο Θεός να δώσει ή άργηση να πάη τόν ύπάλογο
τού σώματός σας προς συνάντησιν τού ποδίου σας.

Ύστερ άπ' αύτό, ο θαμνός Άμερικανός έντόπισε νεκρώσρια,
τά άποία έστειλε σέ άλλους τούς φίλους του.

Επειδή, φυσικά, τόν πρόβλημα ήταν πρωτόγνωστο, σημείωσε τή μεγαλει-
τη έπιτυχία. Η κηδεία ήταν μεγαλο-
πρεπής και κύριος πολλές άπολύ-
της εις τόν νεκροταφείο, συνδυένοντας
τόν πόδι τού Άμερικανού στην τελε-
ταία τού κατοικία.

Εκεί ο βαρυσθενθών άνάστηρος, κα-
τάφωσε, πνίγοντας τούς λυγμούς του,
να ελκυστήρη με λίγες λέξεις τούς
προσεκλημένους για τή συμπόρεια που
τόν έδειξαν.

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

Ένοείται ότι δέν έλειψαν και τή
καμμά έπεισόδια από τήν ιστορία
αυτή:

Ένας φίλος τού άναστήρου π. χ. έξε-
φωνησε έπιτάριο λόγο, στόν όποίο έξε-
θείσε τήν καρτερικότητα, τήν δύναμη,
τήν εύλογία και τήν καθαριότητα τού
πετασθέντος.

Ένας άλλος πάλι είτε
περίπου τή έξής: «Δέν μνησκόω έπί
τού τάφου σου πλέον, πολυέλαστον μέ-
λος τού άγαπημένου φίλου μου. Είν' αλή-
θεια ότι πολλές φορές έδύσθηκα να λακτι-
ματά σου κατά τήν διάκρισιν των παι-
νιδιών μας. Άλλ' όμολογώ ότι έστει-
λες τή σφαίρα σου φοιτ-ματά, άριστοτε-
χνικά τόν τόνμα της. Καί τώρα έξ-
παράλαβε ο Ύψιστος τήν ψυχήν σου
και είνε άναπαύσει εις άλλος σφαίρας, όπου δέν ύπάρχουν βάσανα,
δρόμοι, κάλοι και στενά παπούτσια. Γαίαν έχως έλαφράν!...»

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος στα Τρίκκαλα. Η παρουσίασις τών
προστών. Τά... άκατανέπτα και... μυστηριώδη επαγγέλ-
ματα. Οπου ο βασιλεύς σαστίζει. Τετράστιχα τού πολέμου
1912-13. Τό δάνειο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο άείμνηστος Γεώργιος ο Α' πήγε για πρώτη φορά στα
Τρίκκαλα, κατέβηκε στό σπίτι ενός προχόντος που σήμερα δέν ύπαρ-
χει πιά, γιατί κατεδαφίστηκε. Οι προστοι της πόλεως, τήν άλλη μέ-
ρα τόν προί, πήγαν να χαιρετήσουν τόν βασιλέα τους. Συνέβησαν τότε
τά παρακάτω χαρτομένα έπεισόδια, τά όποια διηγείται μια θεατατική
έφημερίς της εποχής εκείνης.

Με τόν χαρακτηριστικό χαμόγελό του ο βασιλεύς, δόθος μπροστά
στην πόρτα τού διαματίου του, χαιρετούσε έναν-έναν, με τή σειρά,
τούς προχόντες τών Τρικκαίων.

Μετά από τόν Διμαρχο, που χαιρετήθηκε και διά σχετικής προσφο-
ρήσεως τόν βασιλέα, παρουσιάστηκε ένας γέρος διοτρεφικός.

— Καί τί δουλειά κάνεις; τόν ερώτησε ο Γεώργιος.

— Γνώμη πουλώ, Μεγαλειότατε.

— Δηλαδή;

— Για τή φριμάνια πρώτος είμαι. Νά, έχω στην τσέπη μου και
τά ταπιά μου!...

Ο βασιλεύς, βλέποντας ότι δέν θά μπορούσε να συνεννοηθή με τόν
άνθρωπο εκείνον, προσποιήθηκε ότι κατάλαβε και άποχαίρεσάντας τόν
τόν είτε με τήν ξενική προσφορά του:

— Α!... άφραία, άφραία!... Καίρω
πολύ!

Ύστερα άπ' τόν «Γνώμη Πουλώ»,
παραουσίαστηκε ένας τοφλινάς.

— Κι' έσείς τί δουλειά κάνετε; τόν ε-
ρώτησε ο Γεώργιος.

— Τοφλινά σαπής, άφέντη βασι-
λιά μ'.

— Τοφλινά σαπής;...

— Μάλιστα... Όσο και τή ταπιά μου.
Και ο βασιλεύς, μη καταλαβαίνοντας
και πάλι τίποτα, επανέλαβε τήν ίδια έ-
ποδο:

— Α!... Καίρω πολύ!...

Ο κατοπινός ήταν ένας βυροδότης.

— Ελόγιον σου τί δουλειά κάνεις; ρώ-
τησε ο Γεώργιος.

— Ταμπάκης,

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY, JEUNE

ΗΝ ώρα που βγαίνει πρωί-πρωί απ' το καλύβι του, ο δασοφύλακας Λεμπάτ, ακούγοντας κάποιον πυροβολισμό εκεί κοντά του, από δάσους, στήλωσε τ' αυτιά του να' εστιάσει γρήγορα θυμωμένα:

—Μιμ! Αυτό είνε, δίχως άλλο, το μονόφωνο του Ντεσφρενιά. Άχ, μαρὲ καταραμένε λαθροθήρα, που διάλο θα μου πᾶς; Τρεῖς φορές μου ξέφυγες ἴσως τώρα, μα την πετάρη θα σου γεμίσει σπάγια το παλιότομάρο σου...

Έννοια σου, μαγαζούρη!

Όσο ξεστόμιζε αυτά τα λόγια, ο δασοφύλακας Λεμπάτ, τόσο και τα φώναζε πιο δυνατά. Την είχε αποκτήσει τη συνήθεια αυτή απ' τον καιρό ακόμα που πέθανε η γυναίκα του και ξεπότισαν —Άλλος γὰρ τὴν Ἀμερική κα' ἄλλος γὰρ τὸ στρατό— τα τέσσερα παιδιά του.

Ἀπόμεινε λοιπὸν κα' αὐτὸς, σὺν ἑνὶ γέροντι κοῦτσουρο κατωμένης στὸν χέρο καύτο. Μονάχος του μαγείρευε, μονάχος του —σὺν ἄγορμ— ζούσε, κα' είχε γὰρ μόνη του παρηγοριά τὴ σπολὶ τοῦ δασοφύλακα καὶ τὸ γυαλιστερό τουφέκι του.

Δὲν πρόλαβε ὅμως ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ν' ἀποτελέσῃ τὸν μονόλογό του κα' ἀμέσως ἀντιβλήρῃ στὸ δάσος ἕνας ἄλλος πυροβολισμὸς, πού πῆν ἔκανε νὰ βλαστήμῃ βαρεὰ καὶ νὰ ξεσκαρῶνῃ μὲ λύσσα:

—Αὐτὸς εἶν' ὁ μεταποιημένος γκαρὸς τοῦ Λαριέ... ὦ, διάολε!... Ραντεβὸ ἐδῶσαν σήμερα ἐδῶ πέρα οἱ λαθροθήρες τῆς περιφέρειᾶς; Στάσου νὰ σὲ τσικώσω καμμιὰ φορά, μαγαζομένε, καὶ θὰ σοῦ δώξω τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα... Χαμῖλη... Τενεκέ!...

Ἰσως τ' ἀπενοστήμερο, ὁ μάτρωμα Λεμπάτ τοιγάρτιε στὸ δάσος σὺν λαγώνῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τσικώσῃ κανέναν απ' τοὺς λαθροθήρες. Μὰ ὅλα τὰ ψαξίματά του κα' ὄλες ἢ τρεχάλες που πῆγαν, στὰ χαμένα: Πῶ γοργὸ καὶ καπᾶτσι ἐκεῖνοι, ἔχον ξεσκαρῶναι ὀλόκληρα, δίχως κανέναν νὰ τοὺς δῇ καὶ δίχως ν' ἀφήσουν πονηρὰ ἴχνη πού νὰ προσέδωσαν τὸ πέρασμα τους.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄλλαξε πιά τακτική ὁ γέρο δασοφύλακας. Μὴν μπορῶντας νὰ χωνέτῃ τῆς σχετικῆς κατάρσεως τοῦ δασοφύλακα του, καὶ νοιώθοντας τὴν ἀξιοπεριεὶά του τὴν ἐπαγγελματοειδὴ στρατασιασμένην πιά στὰ μάτια τὸν κυνηγὸν καὶ τὸν κατοικῶν τῆς περιφέρειᾶς, ὠρίσθηκε ὅμοι βαρὺ —στὰ πόδια καὶ τῆς φτοχῆς γυναικῆς του!— πὺς θὰ πυροβολήσῃ ἀπὸ τὸν πρῶτο λαθροθήρα πού θὰ συναντοῦσε.

Καὶ φώναζε μονάχος του, λὲς καὶ μιλοῦσε σὲ κανέναν:

—Τελείωσαν τὰ χωράτά τοῦ μάτρωμα Λεμπάτ μὲ τούτα τὰ βρομώματα. Τὸν πρῶτο πού θὰ τσικώσω, θὰ τὸν σκοτώσω σὺν τσικώλῃ, κα' ἂς πάω φυλάξῃ. Ὅσο γὰρ τὸν «Κανονισμὸ ὑπηρεσίας», νὰ τὸν βράσω!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ μάτρωμα Λεμπάτ ἀντὶ νὰ βγῇ σὺν καρτέρῃ, βρισκόταν στὸ καλύβι του ροχαλίζοντας καὶ γινωμένους φέσι στὸ μεθόρι!

Χαρά μεγάλη είχε φωτίσει. Ξαφνικά ἐκεῖνη τὴ βροδεὰ τὸ φτωχὸ καλύβι του, χαρὰ πού τὸν ξανάγειωσε δέκα χρόνια καὶ τοῦδωσε ζωὴ καινούργια στὸ γέρο καμὶ του.

Κε' αὐτὴ ἡ χαρὰ ἦταν ἀπολύτως, ὅτι ἀπολύθηκε —ἐπὶ τέλος— απ' τὸ στρατὸ ὁ μικροτέρος του γιός.

—Ρεμ... Ρεμ... Παιδί μου, ἀγαπημένο. Ἦρθε κοντά μου ἐπὶ τέλος; Ξαναῖες τὸν πατερούλη σου, πού τόσο σ' ἀγαπᾷ;... Γιατί δὲν μοῦγραες σιγνῇ; Γιατί μ' ἄρνες δίχως εἰδήσεις σου, μὴνές διδάσκους; Κατάπαυ. Πρέπει νὰ γίνης δίχως ἐπὶ πόδα πατέρας, γὰρ νὰ νοιώσῃς τὴ λαχάρα μου. Καὶ μόνον τὴν τωρινὴ κατάντια μου νὰ μὴ γνωρίζῃς, γιὰ μὲν. Ἀς εἴνε... Δοξασμένος ὁ Θεὸς πού σε ξανάστειλε γερὸ κοντά μου. Δοξασμένο τ' ὄνομά του!

Ἔτσι φώναζε ἐκεῖνη τὴ βροδεὰ ὁ μάτρωμα Λεμπάτ, μὲ βογκωμένα μάτια καὶ κομπαιμένια λόγια. Μὰ δὲν μονολογοῦσε τώρα: Ἀντίκειντο του, καθιέμενος σ' αὐτοπροσώπῳ, κοντὰ σὸ ἀναμμένο τζάκι, τὸν κῆταξε καὶ τὸν ἀκούγε ἀμύλητος απ' τὴ βαθειὰ συνάντησι, ὁ μικρότερος καὶ πὺ ἀγαπημένος γιός του.

Τοῦδαιζε τὸ μὲλ ἀπολυτήριό του, τοῦ εἶπε μὲ λίγα λόγια λε-

πιμέρειες απ' τὴ στρατιωτικὴ του ζωὴ, τὸν βεβαίωσε πὺς δὲν θὰ χωρίζαν πιά ποτὲ τους κα' ὅταν πέρασαν ἢ πρῶτες συγγενεῖς τοῦ ξαφνικοῦ τὸν ἐρχομὸ, ἔφταναν —γυῖς καὶ πατέρας— μὴ πῆναι σὺβλιστὴ καὶ πότισαν τὸ ξεφρενιὸ τοῦς φαγητὸ μὲ ἄφθονο κρασί, γὰρ νὰ γιορτάσουν τὴ χαρὰ τους.

***

Πέρασαν μέρες καὶ βδομάδες, καὶ τὰ πράγματα ξαναῖον σιγῇ τὴ συνήθειά τους διὰ. Ὁ γιὸς βγῆκε μὴ θέα σὲ κατὰ γεωγνικὸ ἀργόκρημα, ὁ πατέρας ξανάμεινε μόνος γὰρ τὴν τὴν ἐλπίδα στὸ ἐρημικὸ καλύβι του, καὶ κατὰ Κιρκασὴ μόνον βλαπτόσαν ὀλιμερὲς καὶ ξεχνούσαν κα' οἱ δύο τοὺς τοὺς καίμους τοῦ προσορινοῦ τὸν χωρισμοῦ, μὲ στοργικὰς διαχύσεις.

Ἔνα πρωί, ὁ μάτρωμα Λεμπάτ εἰδοποιήθηκε ἀπ' τὸν δασοφύλακὰ πὺς θὰ ῥόχταν συνάντηα ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς περιφέρειᾶς του γὰρ τὴν ἐτήσια ἐπιθεώρησι.

Τὸ ἔγγραφο τοῦ συνιστοῦσε ἔζηλο στὴν ὑπηρεσίαν κα' ἀγνήτη παρακολούθησι τὸν ὑπόπτον λαθροθήραν, γὰρ νὰ παρανοήσῃ σὺν ἐπιθεωρητὴ τὸ ὑπηρεσιακὸ δελτίο τοῦς ὅσο μποροῦσαν πὺς λευκᾶ.

Ἀμέσως ἀνῆκε πάλι ὁ κομπαιμένος πόσον καιρὸ ὑπηρεσίας ἔζηλος τοῦ μάτρωμα Λεμπάτ. Καινούργιες ἀγρόντες καὶ καινούργια καρτέρια ἄρχισαν πάλι καὶ καινούργιες βλαπτικές καὶ φέσι μὴ νόλογον ξεχνήσαν απ' τὸ σπῆμα τοῦ; κατὰ πὺ ἀνοίγονται ὑποπὶ τοιγάρτιε στὸ δάσος.

—Τί εἶχες, Γιάννη; Ὅχι, εἶχα πάντα!

Ἔτσι μουρμούρισε μὴ νυχτὴ —Ξιμερῶματα κοντὰ— ὁ μάτρωμα Λεμπάτ, καθὼς πρῶτος απ' τὴν κορβέττα του ἀνοίγει τὸν ἀνέμο.

Ἀρχίζοντας συγχρόνως νὰ βᾶν βιαστικά πῆς μακαρὲς τὸν ματῆ καὶ προσπαθώντας νὰ δώσῃ τὸ βαρὺ μαχητικὸν ἦμα.

Ἔνας πυροβολισμὸς εἶχε ἀντηχίσει πρὶν ἀπὸ μὴ σιγῇ, μὲτὰ σπὴ βαθειὰ ἡσυχία τῆς χωματῆς κα' εἶχε ξεπνήσει ξαφνικά τὸ μάτρωμα Λεμπάτ.

Ἀνῆκε καὶ μισαντιμῶς ὁ γέρο δασοφύλακας, μουρμούρισε απ' τὴ μανία του, ὅπως τὸ πνευματικὸν του ὄπλο, βεβαιώθηκε πὺς ἦταν γεμίστο καὶ βγαίνοντας απ' τὴ μισαντιμῶν ἡσυχία πὺς καλυπτοῦ τοῦ γρήγορος προσορινοῦ καὶ πὺς μισαντιμῶν ἡσυχία πὺς καλυπτοῦ τοῦ γρήγορος προσορινοῦ καὶ πὺς μισαντιμῶν ἡσυχία πὺς καλυπτοῦ τοῦ γρήγορος προσορινοῦ.

Δευτέρως πυροβολισμὸς ξανακούστηκε σὲ λίγο. Σίγουρος πιά ὁ μάτρωμα Λεμπάτ, πὺς πρῶτος ἐξέσπασε γὰρ λαθροθήρα, ἔννοιασε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὄλετο: Ἦ ἴδω πὺς οἱ λαθροθήρες, τὸ παρῶν κα' ἀνακρίβεια αὐτὰ τσικώσα, δὲν τὸν λογάριζαν καθόλου τὸν μόνον σὲ ἀπὸστον σπῆμα.

Κοιτάχοντας γερὰ καὶ μὲ πῆμα τὸ γεμισμένο ὄπλο του καὶ μὲ λυγρὰ πεινασμένον λόκον πὺς μὲ μόνους σημειο τοῦ δάσους —ἐκεῖ κοντά του— απ' τὸ ὄπλο τοῦ φέτινκε πὺς ὄκονος θροῖσματα φύλλων καὶ κρότους ξεροῦ κλάδων πὺς σπασίζοντοσαν.

Δὲν γελάστηκε τὸ συνηθισμένο του αὐτί, καὶ σὲ λίγα ξεφύδαλλε μισοστόμα, ἀόριστη ἀνάμια, μὴ μακρινὴ σιλοῦσα ἀνέφρου, πὺς γλιστροῦσε σὺν ἀχνὸς μέσα στὸ ἀχνόφωτο φῶτο τῆς ἐβδόμας πιά νύχτας.

—Ἀλτ!... Ἀλτ!...

Μοῦγκρισε μὲ βραχναιομένη απ' τὴ λύσσα του φωνὴ ὁ μάτρωμα Λεμπάτ κα' ἔχοντας αἰσινῶν πιά τὴ λέια του, ἔτρεξε μὲ ἀπόστον γιὰ τὴν ἡλιάν τοῦ σελιτάδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου.

Μὰ κα' ἐκεῖνος, ξαφναιομένος απ' τὴν ἄγρια ἐκεῖνη κραυγὴ, πὺς τοῦ φάνηκε πὺς βγῆκε ἀπὸ λαγυγγὴ θηρίου κα' ὅχι ἀνθρώπου, δὲν φάνηκε καθόλου πρόθυμος νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπαιτητικὴ αὐτὴ προσκλησι, ἀλλὰ κυριευμένος ἀπὸ τρόμο, τὸβαλε ἀμέσως σὲ πῆμα.

Ὁ γέρο δασοφύλακας, βεβαιωμένος πὺς δὲν μποροῦσαν γὰρ λαθροθήρα καὶ νοιώθοντας πὺς δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν φράσουν τὰ γέροκα πόδια του, τυφλώθηκε απ' τὴ φούρακα του καὶ δίχως νὰ σκεφθῇ πιά τί κάνει, σταμάτησε, στερεώσε τὸ ὄπλο του σὺν ὄπλῳ.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑ'ΙΣΚΑΚΗ

Ὁ Καραϊσκῶς ἦταν, ὡς γνωστὸν, νόθος υἱὸς ἑνὸς ἀρματολοῦ τοῦ Βάλτου, Ἰσῶν ὀνομαζομένου, κα' ἐπειδὴ ἦταν μελανὸς καὶ κοντὸς, ὀνομάστηκε ὀνομαστικὰ Καραϊσκῶς.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Καραϊσκῶς, φῆς ἀνίσχυρ κα' ἀνιπτάστη, περῆσε τὰ βουνὰ καὶ ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν, ἔγινε μέλος τοῦ ἀρματολικιοῦ σώματος τοῦ περιήμου ἀρματολοῦ Κατσαντώνη. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα προσελήφθη ὡς ψυχρογῖος, ἕνα εἶδος δηλοῦ βοῆθῃ γὰρ τὴ μεταφορὰ τὸν τροφίμων καὶ τὸν ὅπλων τὸν πολέμου.

Ἀπὸ ὧμος δὲν ἱκανοποιήσε διόλου τὴ φιλοδοξία τοῦ μικροῦ Καραϊσκῶ, ὁ ὁποῖος, μὴ μέρα, φῆς ὀρμητικὸς καὶ ἀδύνατος κατὰ φύσιν, εἶπε σὺν ἀρχηγῷ του:

—Ὄχι!... Τὸ κατάλαβες πὺς βαρύνθηκα πιά νὰ σοῦ κουβαλῶ τὰ σπῆμα καὶ τῆς πύκνης; Ἐγὼ θέλω νὰ μὲ κῆνῃς παλληκάρη σου, ὅχι νὰ μ' ἔξῃ ἀνάμια ψυχρογῖος σου.

Ὁ Κατσαντώνης τὸν κῆταξε καλὰ-καλὰ καὶ τέλος, χαμογελώντας, τοῦ εἶπε:

—Θὰ σε κάνω, ὀρέ, ἀμὰ δαίσεις πὺς εἶσαι ἄξιος γ' αὐτὸ!...

Ὁ Καραϊσκῶς δὲν εἶπε τίποτα τὴ στιγμή ἐκείνη.

Σὲ λίγον καιρὸ ὧμος ὁ Κατσαντώνης συνεκρόσθη μὲ τὸν στρατὸ τοῦ Ἀλῆ κα' ἀρῶ ἐκτόπισε καμφοῦς Τούρκους, διέταξε νὰ πᾶν τὴν ἀσκήσι μᾶζι καὶ ν' ἀνέβουν στὸ βουνό. Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀκολούθησαν τὴ διαταγὴν του. Ὅταν μένος ἐπὶ ἀρῶν ἀφῆκε, ἔκριναν τὸν πυροβολισμὸς πρὸς τὸ μέρος πὺς ἔχον μείνει οἱ Τούρκοι. Μετῆρσαν τότε καὶ βρεθῆκαν ὅτι ἦσαν σωστοί. Τὸν Καραϊσκῶν δὲ μὲ τὸν ἔχον ἐντελῶς, ὅταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κατσαντώνη, ὁ Λεμπάτ, φώναξε:

—Μαρε, ὁ Καραϊσκῶς κλέπει! Ἀπὸς θὰ χτυπήσῃ ἐκεῖ κατόν.

Ἦσαν τότε στὸ πεδίο τῆς μάχης, ὅσο ὄρῃαν πρῶτος τὸν Καραϊσκῶν ταπεινωμένον, νὰ πολέμῃ μόνος τοῦ τοῦ Τούρκου. Εἶχε σκοτώσει δύο ἀπὸ αὐτοὺς κα' εἶχε ἀναρῶσε τοὺς ἄλλους νὰ μὴ τοιμοῦν νὰ βρῶν ἀπὸ τὰ ταμπούρια τοὺς γὰ νὰ φύγουν.

Οἱ κλέφτες τοὺς ἐπετέθησαν τότε ἐκ νέου, καὶ ἀρῶ τοὺς ἔτρεφαν εἰς φυγὴν, ἦσαν τὸν Καραϊσκῶν κα' ἀνέβησαν στὸ βουνό.

—Γιατί, ὀρέ γύφτω, ἔμεινες ἐκεῖ πῆμα, ἀρῶ ἔδωκα διαταγὴν ν' ἀνέβῃς σὺν δυνά; τὸν ῥώτησε ὁ Κατσαντώνης.

—Γιατί ἐμένα μὲ ὄρῃαν τὸ σπῆμα μὲ τὰ πρόφωμα, ἀπάντησε ὁ Καραϊσκῶς, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πᾶω τὸν ἀνέρο.

Ὁ Κατσαντώνης κατάλαβε ἀμέσως τὴ δόλιαν τὴν λόγια του. Τὸν ἀγάλλισε λοιπὸν, τοῦ πέταξε τὸ σπῆμα καὶ χαρῶντάς του ἕνα ἄσπρην καμφοῦρη, τὸν ἔκανε ποταποτάλῃραρό του.

σημειώσε μὲ ταχύτητα τὴ φευγαλέα ἐκεῖνη σαλὴ κα' ἐπυροβόλησε.

Ἔνας στεναγμὸς πόνου ἀνέστη ἀμέσως κα' ὁ γδοῦπος ἑνὸς κομποῦ πὺς πέφτει σὺν χῶμα, ἔφτασε σ' αὐτὰ.

—Τόσο γοργότα γὰρ σένα, παλληκάρη μου, στανά!...

Ἔτσι μούγκρισε ὁ μάτρωμα Λεμπάτ, βλέποντας τὸ κερανοβόλο ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ του. Καὶ κατεβάζοντας τὸ ὄπλο του, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος κυλιόταν καὶ κοντοκοιτοῦν σὺν φρεδί στὸ χῶμα.

Ὅταν ἔφτασε κοντά του, τὸν ἔπασε ἀπὸ τὰ ἄφθονα καὶ σιγορὰ μὴλὰ του καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν κῆταξε τότε μὲ μὴ βουδὴ περιέργεια, γὰρ νὰ ἴδῃ πὺς ἦταν ἐπὶ τέλους, μὰ ἀμέσως μὴ κραυγὴ ἀνέπνοης φῆς καὶ σπαραγμοῦ ἔφτανε απ' τὰ χεῖλη του.

Στὸ κατάγλωμο ἐκεῖνο νεανικὸ πρόσωπο καὶ στὰ ἄφθονα καὶ σιγορὰ μὴλὰ του καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν κῆταξε τότε μὲ μὴ βουδὴ περιέργεια, γὰρ νὰ ἴδῃ πὺς ἦταν ἐπὶ τέλους, μὰ ἀμέσως μὴ κραυγὴ ἀνέπνοης φῆς καὶ σπαραγμοῦ ἔφτανε απ' τὰ χεῖλη του.

—Ρεμ... Ρεμ... Παιδί μου... Τὴ συμφορὰ ἦταν αὐτὴ; Πῆδες ἐδῶ πέρα μὴ τέτοια ὄρα; Τὴ ἡδύες, Ρεμ, παιδί μου;

Ἔτσι μούγκρισε, ξετρελλισμένος απ' τὴν ἀπερίγραπτη ὀδύνη τοῦ μάτρωμα Λεμπάτ, δαγυλῶντας συγχρόνως μὲ μανία τῆς γοῆς τοῦ κα' ἀνιόντας πῆς βρύς τὸν θάλλον ματιῶν του νὰ τρέψῃ ἄφθονα κα' ἐλευθέρω.

—Πατέρα... Πατέρα... Νὰ... Πῆγαν σὺν ἀνεμόνι... Καὶ πᾶν... Γὰρ δουλειὰ τοῦ ἀφῆκε... Σιγῶντα λίγο πρῶτ, γὰρ νὰ προστάσω καὶ σένα... Γὰρ... γὰρ νὰ σοῦ πῶ... μὰ... μὰ καμφοῦρα... Μὴν κλαῖς, πατέρα... Δὲν... δὲν περῶσαι!...

Ἔνας σπασμὸς βίαιος τράνταξε τὸ σπασμωδικὸ, στὰ μὴλὰ τοῦ ἔξαιλον πατέρα του, κορμὸν τοῦ Ρεμ κα' ἡ φωνὴ τοῦ ἔφτανε απ' τὸ μισαντιμῶν σπῆμα τοῦ μὴλὰ μὲ τοὺς κῶνους ἀφῆκε πὺς τὸ στεφάνωναν....

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

(Τούρκικος μῦθος)

Μὴ φορά κα' ἕναν καιρὸ, ζούσε ἕνας ἔμπειρος Τούρκος, ὁ Ἀμπού Μαχμετ, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε, ἀπὸ φαρὰς πὺς ἦταν, νὰ γίνῃ γιατρός καὶ μάλιστα μεγάλος καὶ τριανὸς γιατρός, ἀρῶ ἔθεράπευε κάποτε καὶ τὸν ἴδιο τὸν Σουλτάνο ἀπὸ μὴ βαρεὰ ἀρρώστεια.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἀμπού Μαχμετ δόξαστηκε κα' ἔγινε ὁ ἐπίσημος γιατρός τοῦ παλατιοῦ. Ἐν τούτοις, ὅπως βλοῖ οἱ τυχεροὶ ἀνθρώποι, ἔτσι κα' αὐτὸς εἶχε πολλοὺς ἐχθροὺς, πὺς τὸν κατηγοροῦσαν μὲ κάθε τρόπο σὺν Σουλτάνο.

—Ἐξέταστε τὸν, πολυχρομένη Σουλτάνε, τοῦ ἔλεγαν, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε ἕνας ἄεσπος φαρὰς καὶ τίποτ' ἄλλο!

Ἀπὸ τὰ πολλά, ὁ Σουλτάνος κῆταξε μὴ μέρα τὸν γιατρὸν του, γὰρ νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ ἕνα συμβούλιο σοφῶν.

Ὁ Ἀμπού Μαχμετ παρουσιάστηκε σὺν πᾶσι καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία του, εἶπε στοὺς σοφοὺς:

—Μπορεῖ νὰ εἶσθε βλοῖ σας σοφοί, ἀλλὰ δὲν εἶσθε καὶ γιατροί. Τὴ θὰ μὲ ρωτήσετε καὶ τί θὰ καταλάβετε λούττον ἀπὸ τῆς ἀπάντησής μου; Γ' αὐτὸ μὲ φαίνεται ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γὰρ νὰ δῇτε τὴν ἀξία μου εἶνε ὁ ἔξῃς: Δὲν ὑπάρχον ἐδῶ νοσοκομεῖα; Ὑπάρχον ἔδωκα. Νὰ μὲ ἀρῶσετε, λοιπὸν, μόνον κα' ἐλευθέρω μέσα σ' ἕνα νοσοκομεῖο καὶ σὰς ὑπόσχομαι, μέσα σὲ 24 ὥρες νὰ θεραπεύσω βλοῖς τοὺς ἀρρώστους πὺς θὰ ὀρίσωνται ἐκεῖ. Θέλετε καλύτερη δοκιμασία απ' αὐτὴ;

Οἱ σοφοὶ ἐμειναν σῆμα καὶ ξαναῖον νὰ πᾶνε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ γιατρός παρεκάλεσε τοὺς σοφοὺς νὰ μείνουν ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰτὶ ἦθελε τάχα νὰ κρατήσῃ, γὰρ καμφοῦς καιρὸ, μυστικὴ τὴν θεραπευτικὴν μεθόδὸν του.

Μονάχα τὸ φύλακα τοῦ νοσοκομείου θὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ πᾶω μαζί μου, εἶπε, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταλάβῃ αὐτὸς τὴ μεθόδὸν μου, κα' ἔξ ἄλλου, γιὰτὶ μὴ χρεώζεται ἕνας βοηθός.

—Κῆμε ὅτι θέλεις, τοῦ ἀπάντησαν οἱ σοφοί. Ἐκεῖνο πὺς μᾶς ἐνδιαφέρει ἔδω εἶνε γὰρ ἰδοῦμε τοὺς ἀρρώστους τοῦ νοσοκομείου θεραπευμένους μέσα σὲ 24 ὥρες.

Ὁ Ἀμπού Μαχμετ πήρε κατόπιν τὸ φύλακα καὶ μπαίνοντας σὺν νοσοκομείῳ, τοῦ εἶπε:

—Κῆταξε, απ' ὅτι θὰ ἴδῃς καὶ θ' ἀκούσῃς νὰ μὴν πῆς ὅτι μὴ λέει, γιὰτὶ εἶσαι χαμένος.

Ὁ φύλακας ὑποσχέθηκε μὲ δέκα νὰ μὴν πῇ τίποτα.

Τότε ὁ γιατρός τοῦ εἶπε:

—Ἐκεῖ ἐδῶ μέσα; Φέρε μου καμφοῦς τερεκέδες.

Ἀμὰ ὁ φύλακας ἔφερε τὸ λάδι, ὁ γιατρός τὸ ἀδειασε βλοῖ μέσα σ' ἕνα μεγάλο καζάνι καὶ κατόπιν ἔβαλε φρενὶ ἀπὸ κατόν. Σὲ λίγο τὸ λάδι ἄρχισε νὰ βράζῃ καὶ νὰ κορλαλῇ στὰ γεμῖτα.

Ὁ Ἀμπού Μαχμετ φώναξε τότε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους.

—Ἐσσε ἀρρώστος; τοῦ εἶπε.

—Ναί, γιὰτὸς μου!

—Χμ... Γὰρ νὰ γίνης καλὰ, πρέπει νὰ μῆς μέσα σ' αὐτὸ τὸ καζάνι.

—Μέσα σ' αὐτὸ τὸ καζάνι πὺς βράζει; ῥώτησε κατωπονημένος ὁ ἀρρώστος. ἔρεῖς, γιὰτὸς μου... Ἐγὼ ἦμωνα ἀρρώστος ἐδῶ κα' ἕνα μήνα. Τώρα τελευταίως ὧμος πᾶω πάλι καλὰ.

—Τότε λούττον, τί κάθεται ἐδῶ;

—Σὰς εἶπα, γιὰτὸς, εἰμ' ἔτοιμος νὰ φύγω.

Ἄντε, φύγε... Κῆταξε ὧμος τὴ μεθόδο μὲ πῆς εἶσαι ἀρρώστος, γιὰτὶ θὰ σε ξ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

Κάνει μία εκπληκτική διαφορά.
'Η γυαλιστή μύτη, ή πλέον άσχημη
και ή πλέον χονδροειδής και ξηρά επι-
δερμίδα στολίζεται γρήγορα με μίαν θαν-
μαστή ωραιότητα όταν μεταχειρίζεσθε
την πούδρα της νέας μόδας.

'Επιστημονικαί μελέται απέκάλυψαν
ένα νέον συστατικόν, τὸ ὁποῖον κάνει
τὴν πούδραν νὰ κρατᾷ δολόκληρη τὴν ἡ-
μέρα. 'Ονομάζεται «Mousse de Crème».
'Αναμειγνύμενον μετ' τὴν πούδρα ἐπιτρέ-
πει σὲ κάθε γυναῖκα νὰ διαφυλάξῃ τὸ
χρῶμα τῆς φρέσκου καὶ μαγευτικῆς πα-
ρὰ τὸν ἄνεμό, τὸ ψῆχος ἢ τὸν βροχερὸν
καιρὸ. Χορεύοντας ἀκόμη εἰς ὑπερθερ-
μασμένην αἶθουσαν χοροῦ, διατηρεῖ τὸ
χρῶμα τῆς χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἔχνος
γυαλάδας ἢ πάχους. 'Η «Mousse de
Crème» ἀναμειγνύεται τώρα μετ' πούδρα
Τοκαλόν, κατὰ μίαν μέθοδον πατεντα-
ρισμένην. Αὐτὸ τὸ νέον συστατικὸν κα-
θιστᾷ τὴν Πούδρα Τοκαλόν ὅπως διό-
λον διαφορετικὴν καὶ δίδει μίαν θανμα-
στὴν ωραιότητα στὸ χρῶμα, μὴ δυναμέ-
νη νὰ ἐπιτευχθῇ μετ' συνήθεις πούδρας.

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ: 'Η νέα μας συλλογὴ ωραιότη-
τος περιέχει ἑπτὰ μικρὰ δείγματα πού-
δρας μετ' ἀφρόκρεμα διαφόρων χρωμά-
των, καθὼς καὶ δύο μικρὰ σωληνάκια
κρέμας Τοκαλόν Paris, τροφῆς διὰ τὴν
ἐπιδερμίδα. 'Αποστέλλεται δωρεάν εἰς
τὴν αἰτούσαν καὶ ἀποστέλλουσιν δρ. 17
δι' ἑξοδα ἐκτελωνιστικῶν, ἀποστολῆς κλπ.

Γεν. 'Αντιπρ. Α. Π. Ρεμπουζάκος,
Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. 'Υψηλότης
τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανε-
πιστημίᾳ.
Μενανόρου 27-'Αθήναι. Τηλ. 1-60

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρὸς δερματολόγος. 'Επὶ δεκα-
εξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

'Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.

'Αριθ. τηλεφ. 80215

καὶ παρουσιάζει τὸ δερμα ἐκθαμβωτικὰ
καθαρό. 'Η Λοσιὸν προσώπου Scherk
εἰσδύει βαθειὰ στοὺς πόρους καὶ ἀφαιρεῖ
ὅλες τῆς ἀκαθαρσίας. 'Εξαλείφει τὰ μι-
μίκια. Στάζει ὀλίγη λοσιὸν σ' ἕνα βαμ-
βακάκι καὶ μ' αὐτὸ τρίψετε ἐλαφρὰ τὸ
πρόσωπο σας. Ὁ αἰσθανθῆτε ἀμέσως
πὺς τὸ δερμα φρεσκάρει. Ἐπαναλάβετε
τὸ τακτικὰ, πρὸ πάντων κάθε πρωΐ καὶ
κάθε βράδυ. Τὸ πρόσωπό σας πολὺ γρή-
γορα θὰ γείνη ωραιότερο καὶ περὶ νεανικόν.

Δοκιμάσατε! 'Αποστείλατε τὴν ἀγγελία
αὕτη μαζὺ μετ' ὁδραχμο γραμματόσημο
εἰς τὴν δ/σιν: Π.Ι. Μαγκριώτην, Αἰόλου 28,
'Αθήνας. Θὰ λαβετε ἕνα δείγμα δωρεάν.

Γνησία Λοσιὸν προσώπου Scherk μόνον
εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μετ' τὸ σῆμα Scherk.

SCHERK

Μεγάλου μέγεθος Δρχ. 70
Μικρότερον Δρχ. 45

ὠμορφαίνει τὸ Πρόσωπο

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

Κυρία μου
Θέλετε ONDULATION PERMANENTE; Μόνον
ἐκεῖ θὰ εἴσθε ἀσφαλῆς ὅτι τὰ μαλλιά σας θὰ
ρίνουν ωραιώλαλα καὶ μεγάλης διαρκείας
χάρις εἰς τὴν λελειότητά των
μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων
του καὶ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ ὑ-
λικά ποὺ μελαχειρίζεται

